

Bell 1

บทชิงมงกุฎ

- Shadow Sanctum -

“ข้อตกลงของเราจะดำเนินไปตามเดิมทุกประการ ถ้าไม่ยอมตายหรือเจ็บตัว อย่าออกนอกเขตแดน อย่าเล่นตลกตึงแจ้งวันลงนามสัญญาฉบับจริงมาเร็วๆ แล้วกันผู้กล้า ก่อนที่ฉันจะเสียใจกับความร่วมมือครั้งนี้”

เสียงและภาพที่ปราศจากการแปลงด้วยปรมาณหรือเวทมนตร์ใดๆ ถูกถ่ายทอดซ้ำแล้วซ้ำอีกผ่านทางทุกสถานีโทรทัศน์และสื่อทุกประเภทที่ยังเปิดทำการ

พาดหัวข่าวที่ตัวใหญ่ที่สุดคงไม่พ้น ‘อดีตจอมมารปรากฏกาย’ ‘ตัวตนที่แท้จริงของอดีตจอมมารคือหนุ่มน้อยคนดัง’ หรือ ‘อดีตราชา-ราชินีปะทะราชันฝนโลหิต’ ภาพถ่ายของเซลริค เรมิงตันตัวจริงในภาคฟอลเลนสามปีก และโรเซเลีย คอร์วินัส เผยแพร่ไปทุกแห่งหน จนแม้แต่ชาวไร่ในเมืองเพาะปลูกที่รู้แค่ข่าวเสาโลหิตประปรายยังตื่นตระหนกจนนอนไม่หลับ

ไม่มีใครกล้าวิพากษ์วิจารณ์ แม้ไม่เห็นตัวจริง แต่เงื้อมมือดำมืดของปีศาจร้ายก็ยิ่งเหมือนจ่อประชิดอยู่หลังลำคอ ชาวเมืองไวต์เกตและนักเรียนวิทยาลัยฟอร์นเบิร์กที่ออกจากเมืองก่อนเกิดเรื่องตกเป็นเป้าหมายสัมภาษณ์ ใครๆ ก็อยากรู้ว่า

ประสบการณ์พบปะกับอดีตจอมมารโดยตรงเป็นอย่างไร หลายคนต้องแฉงตัวด้วยชื่อปลอม ยอมเข้าโปรแกรมคุ้มครองพยาน หรือหนีไปต่างทวีปเพราะทนราคาญไม่ไหว

ขณะที่บางสำนักข่าวรายงานอย่างจริงจังและตรงไปตรงมา บางสำนักก็ใส่สีตีไข่ว่ากำลังจะเกิดกลียุคที่น่ากลัวยิ่งกว่าสงครามจอมมารเมื่อสามร้อยสิบสองปีก่อน กลุ่มผู้สนับสนุนและต่อต้านอดีตจอมมารปรากฏตัวขึ้นเนืองๆ เจ้าหน้าที่รัฐต้องกระจายกำลังดูแลให้ประชาชนอยู่ในความสงบ

เมื่อนิทานก่อนนอนที่เกือบจะจางหายไปจากหน้าประวัติศาสตร์กลายเป็นเรื่องจริง ชาวโลอี่ไร่ที่มาเริ่มมีมูล สายตานับล้านย่อมคอยจับจ้องอดีตจอมมารและสภาพพันธมิตรแห่งแสงสว่างทุกฝีก้าว

ตัวประกันในเขตเมืองฟอร์นอัลเดนกับไวต์เกตอันประกอบด้วยคนท้องถิ่น นักเรียน และเหยื่อคอฟฟินไวรัสที่หลุดจากการควบคุมรวมจำนวนหลายพันคนยังมีชีวิตอยู่ แม้จะถูกจำกัดเส้นทางการสื่อสาร แต่จากการถ่ายทอดสดระยะไกล เห็นชัดว่าพวกเขาได้รับเสบียงอาหารเพียงพอและใช้ระบบสาธารณสุขปกติได้ตามปกติ หากไม่มีริ้วลายรอบลำคอก็คงหลงคิดว่าเป็นการข้อมลัภัยใหญ่ครั้งหนึ่ง

เส้นตายของวันลงนามพันธสัญญาฉบับจริงใกล้เข้ามาแล้ว อิสระหรือมรณะของตัวประกันก็เช่นกัน

ครีต...

บางครั้งเสียงที่น่ากลัวที่สุดในโลกกลับไม่ใช่เสียงระเบิดหรือเสียงกรีดร้อง แต่เป็นเสียงหัวปากกาที่ครูดบนกระดาษเนื้อดีของหนังสือสัญญาฉบับสำคัญ

ตัวแทนจากสภาพัฒนมิตรแห่งแสงสว่างเจ็ดคน และตัวแทนจากหน่วยงานราชการนั่งตัวเกร็ง เหงื่อเย็นเฉียบแตกซิกอยู่ในเครื่องแบบ สายตาจ้องมองไปที่มือของบุคคลที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะหินสีดำผิวมันวาวเป็นจุดเดียว ปากกาบรรจุกหมึกมนตราชนิดพิเศษซึ่งทำเพื่อการลงนามเอกสารสำคัญระดับทวีปจรดตัวอักษรสุดท้ายของชื่อที่ตอนนี้เป็นที่หวาดกลัวไปทั่วมหาทวีปเซลิโอเน่

เชลริค เรมิงตัน

อดีตจอมมารทราธาไรฟ์ รุ่นที่สามสิบห้า

ริคัลโด แอมเบอร์ ผู้กล้าร่างใหญ่ผิวเข้ม หนึ่งในสมาชิกระดับสูงของฝ่ายพันธมิตรสังกัดสมาคมผู้กล้าเปลอกลิ้นหายใจ ณ ห้องโถงสถานที่เซ็นสนธิสัญญาฉบับสำคัญ มีผู้รู้เห็นจากฝ่ายพันธมิตรแห่งแสงสว่างและฝ่ายอดีตจอมมารทราธาไรฟ์เพียงห้าสิบชีวิต

ในสถานการณ์พิเศษ ปีศาจร้ายแสดงความบริสุทธิ์ใจโดยการมาลงนามด้วยร่างที่แท้จริง เด็กหนุ่มตัวเล็ก สายตาเย็นชาคงจะดูเหมือนหนุ่มน้อยทั่วไป หากไม่ใช่เพราะปีกทั้งสามและเสื้อผ้าอาภรณ์สีหะมีนแผ่วรัศมีอันตราয়สมเป็นผันร้ายที่ทวีปเซลิโอเน่เกรงกลัวมาหลายศตวรรษ

ริคัลโดเคยพบอดีตจอมมารในคราบมนุษย์มากกว่าหนึ่งครั้งจึงเห็นความเปลี่ยนแปลงชัดเจน สีหน้าของเชลริค เรมิงตันเรียบเฉยดุจรูปสลัก มีแค่ดวงตาสีแดงที่ลุกโชนด้วยโทสะ ไม่เหลือเค้าเด็กหนุ่มผู้ถามหาพ่อแม่ของตนด้วยความหวังใญ่อยู่เลย

เบื้องหลังอดีตราชาแห่งความมืดคือ อดีตราชินีดาร์กเอลฟ์ เด็กสาวผู้ดงามเจ้าของคทาดอกไม้แห่งรอลล์ สมุนในผ้าคลุมสองตน รัศมีนำครันครัมแผ่มาจากผู้นำแวมไพร์ตระกูลไบร์-

เวลลัส จำฝูงมนุษย์หมาป่าด่านเขี้ยวมรณะ หัวหน้าเผ่าปีศาจ หิมะ และบรรดาผู้นำปีศาจเผ่าน้อยใหญ่ยืนคุมเชิงหลังเจ้านาย ที่พวกเขาเลือกอย่างเจียบเจียบ

น่ากลัวอะไรเช่นนี้...

แม้ทรราชไร้พ่ายจะถูกสังหารและสาบแช่งกว่าสามร้อยปี เขาก็ยังมีผู้สนับสนุนมากจนสร้างกองทัพของตนได้ภายในชั่วราตรี ริคัลโด แอมเบอร์ไม่ว่าตัวใครจะโล่งใจหรือหวาดกลัวที่ ฝ่ายพันธมิตรแห่งแสงสว่างจะร่วมมือกับศัตรูเก่าเป็นครั้งแรก ในประวัติศาสตร์

หนังสือสนธิสัญญาวิหารเงามีสำเนาสองฉบับ ฝ่ายทรราช ไร้พ่ายและพันธมิตรแห่งแสงสว่างเก็บรักษาไว้ฝ่ายละฉบับ เนื้อหาหลักของสนธิสัญญาครอบคลุมข้อตกลงระยะสั้นที่มี ผู้ชานานนามว่า 'ข้อตกลงแห่งฟอร์นเบิร์ก' และปรับปรุงเนื้อหา ที่เหลือให้เข้ากับสถานการณ์องค์กรรวม

ข้อหนึ่ง ทั้งสองฝ่ายตกลงสงบศึกและให้ความร่วมมือกัน แลกกัน ทั้งการแลกเปลี่ยนข้อมูล การศึก เสบียงกรัง ยุทธโศภกรณ์ และการป้องกันพื้นที่โดยต้องรอกำหนดจากผู้นำหรือผู้มี อำนาจในรายนามที่ระบุไว้ก่อนทำการทุกครั้ง ทั้งนี้ผู้มีอำนาจ ต้องตอบรับหรือปฏิเสธภายในสิบสองชั่วโมง

ข้อที่สอง ห้ามสังหารหรือจู่โจมทั้งร่างกายและจิตใจของ สมาชิกฝ่ายตรงข้ามไม่ว่ากรณีใดๆ เว้นแต่เป็นการประลองที่ ถูกต้องตามกติกาในข้อย่อยที่สอง หรือได้รับอนุญาตจากผู้รับ มอบอำนาจดังที่ระบุไว้ในสัญญา

ข้อที่สาม ห้ามคุกคามหรือใช้พลเรือนผู้สนับสนุนของ ทั้งสองฝ่ายเป็นเครื่องต่อรอง ต่างฝ่ายต่างต้องควบคุมคนของ ตนเองและยินยอมให้พลเรือนรับบทลงโทษที่ตัดสินใจร่วมกัน

หากพลเรือนละเมิดข้อตกลง

ข้อเรียกร้องเบื้องต้นของฝ่ายพันธมิตรแห่งแสงสว่างคือการขับไล่ไซลอน นักระบอบาโลงศพออกจากพื้นที่ฟอร์นอัลเดน-ไวต์เกต รักษาคอฟฟินไวรัส และปล่อยตัวประกันทั้งหมดเป็นอิสระโดยไม่มีเงื่อนไขผูกมัดหรือลูกเล่นใดๆ

ฝ่ายอดีตจอมมารเรียกร้องให้ยกเลิกการตามล่าอดีตจอมมารและผู้สนับสนุน ต้องการสิทธิเหนือตัวประกันที่ราชนัสนโลहितจับตัวไปทั้งสิ้นคน อีกทั้งต้องทำลายศพของอดีตจอมมารจากภพอื่นๆ จนหมด

สนธิสัญญาวิหารเงามีอำนาจผูกพันทันทีที่ลงนามและจะสิ้นสุดลงหลังปราบจอมมารนโลहितสำเร็จสามปี ยกเลิกสัญญาไม่ได้ แต่สนธิสัญญาจะเป็นโมฆะทันทีเมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งทำผิดข้อตกลง บทลงโทษจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติเมื่อบุคคลในสังกัดของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งผิดสัญญา ผู้ผิดสัญญาและผู้บังคับบัญชาจะกลายเป็นอัมพาตและสูญเสียพลังทั้งหมดเฉียบพลัน

ถือได้ว่าสนธิสัญญาวิหารเงาเอาชีวิตของคุณสัญญา พยาน และผู้รับผลประโยชน์ทั้งสองฝ่ายเป็นหลักประกัน หากไม่ใช่นยามวิกฤตถึงขีดสุดก็คงไม่มีใครอยากจะทำสัญญาสู่เสียงฉับนี้ แต่เสาโลहितทั้งเจ็ดยังตั้งตระหง่าน พวกเขาไม่มีเวลาให้เสียอีกแล้ว

ทันทีที่นักบวชซึ่งเป็นคนกลางประกาศว่าพิธีลงนามสนธิสัญญาวิหารเงาเสร็จสมบูรณ์ เซลริค เรมิงตันก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ เขาหมดธุระกับคนเหล่านี้แล้ว ที่เหลือเป็นงานของโอเรส ไบร์-เวลล์ส และตัวแทนของฝ่ายผู้สนับสนุนทรราชไร้พ่าย เขามีเรื่องอื่นต้องจัดการ

“น้อมส่งฝ่าบาท” ผู้นำแวมไพร์ไบร์เวลล์สและพวกพ้อง

ลูกค่อมกายให้ราชาไว้บัลลังก์ของตน

อดีตจอมมารพยักหน้ารับรู้ เขามองริคัลโด แอมเบอร์ทาง
หางตาแล้วถามเสียงเฉียบขาดว่า “พาเวนต์ วาริธส์มาหรือเปล่า”

“ครับ ตามที่พวกท่านขอไว้ เฮอร์อยู่ที่ห้องรับรองข้าง
นอก”

“พาตัวเธอมาที่ห้องรับรองชั้นล่าง ถ้าอยากจะตามมา
คุมเชิงก็เชิญตามสะดวก”

ปีศาจสามปีกก้าวออกจากห้องประชุมพร้อมลูกน้องสวม
เสื้อคลุมและหน้ากากมิดชิดสองตน ประธานสมาคมผู้กล้าแห่ง
แสงสว่างพยักหน้าอย่างจริงจังเป็นเชิงอนุญาตให้ริคัลโดตาม
อดีตจอมมารไป

อดีตจอมมารเซลริค เรมิ่งตันท่าทางจะไม่ชอบพุดมาก
ฝ่ายผู้กล้าอยากจะถามหลายต่อหลายเรื่องแต่ก็จำใจเก็บความ
สงสัยไว้ สนธิสัญญาฉบับสำคัญต้องมาก่อน เขาจะทำให้อดีต
จอมปีศาจอารมณ์เสียไม่ได้เป็นอันขาด

ริคัลโด แอมเบอร์แวะรับตัวเวนต์ วาริธส์ ลูกสาววัย
เจ็ดขวบของโครว์ วาริธส์จากห้องพักผ่อน พ่อของเธอเป็นผู้กล้า
ฝีมือดีซึ่งบาดเจ็บสาหัสและถูกอดีตจอมมารลักพาตัวไปเมื่อ
สามวันก่อน และยังไม่มีการรู้ชะตา

เด็กหญิงผมเปียสีทองสวมชุดกระโปรงทหารเรือสีขาวนั่ง
อ่านหนังสือรอเขาอย่างเรียบร้อย เธอไม่ได้ร้องไห้กระจองอแง
เหมือนเด็กเล็กๆ ยามเสียขวัญ ตรงกันข้าม เด็กน้อยสงบจน
น่าทึ่ง ดวงตาสีฟ้าเจิดจ้าสีเดียวกับโครว์ฉายแววระแวดระวัง

“เราจะไปไหนกันหรือคะ” เด็กหญิงถามเบาๆ

“เดี๋ยวเราคงได้รู้เร็วๆ นี้ละ” ริคัลโดกระซิบตอบพลาง
กระชับมือแน่น

ริคัลโดพาเวนดี้มาถึงห้องรับรองชั้นสาม เขาเคาะประตู และตกใจที่แม่สมุนสวมเสื้อคลุมจะเปิดประตูให้ แต่อดีตจอมมารไม่ได้อยู่ในห้อง ท่ามกลางผนังและเครื่องเรือนสีเข้มชวนหม่นหมองของวิหารลึกลับ กระจกเงากรอบทองสูงสองเมตร ครึ่งรอพวกเขาอยู่ สมุนสวมเสื้อคลุมผายมือไปที่บานกระจกราวกับกำลังเชื่อเชิญ ริคัลโดกลั่นหายใจแล้วจูงมือเวนดี้เดินทะลุเข้าไปในกระจกงามนตรา

แสงสว่างจ้าทำลายทัศนวิสัยของเขาไปครู่หนึ่ง ริคัลโดได้ยินเสียงอุทานของเวนดี้ เด็กหญิงสะบัดมือเขาทิ้งแล้วออกวิ่ง

“คุณพ่อ! คุณพ่อขา!” เสียงเล็กร้องปนสะอื้น

แสงสว่างจางหาย ริคัลโดจึงเห็นเวนดี้ วาริธส์วิ่งไปกอดชายหนุ่มผมทองคนหนึ่งที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเก้าอี้ยาวสีแดงเข้ม เสื้อเชิ้ตขาวไม่ได้กลัดกระดุมจึงเปิดให้เห็นริ้วผ้าพันแผลหลายชั้นพันทับแผ่นอกแข็งแรง

“อย่าร้องไห้นะเวนดี้ พ่ออยู่นี่แล้ว ยังแข็งแรงดีมากเลย ด้วย ไม่ร้องนะลูก” ชายหนุ่มกอดเด็กหญิงที่มีผมและตาสีเดียวกับเขา ก่อนจะมองเลยมายังริคัลโดแล้วฉีกยิ้มกว้าง “เป็นยังไงบ้าง ริคัลโด ไม่ได้เจอกันหลายวันขอบตาค่ำล้าเป็นหมีแพนด้าเชียว”

“โครว์! นั่นคุณจริงๆ ไซ้ใหม่” ชายหนุ่มเดินมาหยุดที่ข้างเก้าอี้ยาวทั้งตาเบิกกว้าง เวนดี้กอดพ่อแน่นพลางสะอื้นเบาๆ

โครว์ลูบหลังเธออย่างอ่อนโยนพลางตอบยิ้มๆ ว่า “ของแท้แน่สิ ฉันท้แ่อกเป็นรู เลือดไหลเกือบหมดตัว แต่ยังไม่ตายหรอก”

พอเห็นหนุ่มรุ่นน้องตัวใหญ่ไล่สายตาพิจารณาเขาขึ้นๆ ลงๆ โครว์ก็หัวเราะร่วน “ยาดีมาก การแพทย์ของแวมไพร์

ก็เจ๋ง ถึงยังไ้ก็ถูกสั่งห้ามขยับมากๆ อีกสามสี่เดือน”

ริคัลโดเกือบจะถามแล้วว่า โครว์รอดชีวิตเพราะจอกศักดิ์สิทธิ์แห่งความมิดหรือเปล่า ดูเหมือนใครอีกคนที่นั่งอยู่อีกมุมของห้องจะเขาได้จึงชิงตอบแทนเจ้าตัวว่า

“วางใจเถอะ ฉันไม่ได้ให้เขาตีมเลือด เขายังเป็นผู้กล้าเต็มตัวทุกประการ”

ริคัลโดสะดุ้งสุดตัว เขามัวแต่ตกตะลึงเรื่องโครว์จนลืมคิดไปว่าตนก้าวเข้ามาในเขตของใคร อดีตราชามารนั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้นุ่มตัวใหญ่ มือหนึ่งยังถือเอกสารย่อยของสนธิสัญญาอีกมือรับเครื่องตีมีสีแดงฉานจากราชินี

เลือดหรือเปล่า...ริคัลโดกังวล เขาตัวเกร็งไม่เอยากอยู่ร่วมห้องกับศัตรูที่เพิ่งกลายเป็นมิตรนานจนเกินไป หนึ่งในสมุนเดินมาหาเขาแล้วปลดชุดที่ปิดบังหน้าตา เขาเป็นเด็กหนุ่มผมสีเงินตัวสูง ตาสีฟ้าอ่อนจาง ริคัลโดจำได้ทันทีว่าเขาคือ ปีศาจหิมะญาติของอาจารย์ ผอ. อลิสัน เซลฟอน มอร์ริแกน รู้สึกว่าจะชื่อ เคย์เลน

เขาเกือบสับสนเมื่อเห็นสมุนหลักของจอมมารหลายคนทยอยถอดเครื่องปกปิดตัวตน เขาจำได้แล้ว...ทุกคนเป็นสมาชิกชมรมวิจัยจอมมารที่โด่งดัง มากันทั้งชมรมเลย! เริ่มแรกคงปกปิดตัวตนเพื่อไม่ให้ครอบครัวติดร่างแห แต่เมื่อเผ่าพันธุ์ของตนตกลงใจเข้าข้างทรราชไร้พ่ายก็ไม่จำเป็นต้องปกปิดหน้าตาอีกต่อไป

เคย์เลน อัลบานุสเอ่ยเสียงเนิบๆ ว่า “คุณโครว์ วาริอัสน์ยังไม่แข็งแรงพอจะเดินทางไกลตามลำพัง หากจะรับตัวเขากลับบ้านให้เตรียมแพทย์ผู้เชี่ยวชาญปรารถนไว้คุมอาการอย่างน้อยสองคน นี่คือนิสสุตยาที่เขาต้องตีและยาใช้ภายนอก ตรวจสอบ

“ได้ตามต้องการครับ”

“จะปล่อยให้เขากลับบ้านจริงๆ เหรอ” ริคัลโดแปลกใจ เขากับเพื่อนร่วมงานคิดว่าอดีตราชามารจะเก็บตัวโครว์ไว้เป็นตัวประกันเสียอีก โครว์ถูกเอาตัวไปก่อนสนธิสัญญาจะมีผล ถ้าหลบเลี้ยงว่าโครว์อยู่ในภาวะโคม่าหรือเดินทางไม่ได้ ฝ่ายพระราชไร้พ่ายก็จะเก็บตัวไว้ได้อย่างไม่น่าเกลียด

“ถ้าเขาอยากกลับบ้านก็กลับได้ เขาเป็นคนป่วยไม่ใช่ นักโทษคะ” อดีตราชินีซึ่งมีรูปลักษณ์เป็นเด็กสาวหน้าตาสะสวยตอบแทนคนรักของเธอ ไม่น่าเชื่อว่าคูรักรี่ชื่อดังในงานมหกรรมกีฬา โฉมงามกับเจ้าชายกระจิวจะกลายเป็นเงามืดแห่งเซลิโอเน่ไปเสียได้ แค่คิดริคัลโดก็ขนลุกไปทั้งตัว

จอมมารสามปีกจิบเครื่องดื่มพร้อมเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจนัก ว่า “ฉันแค่ขดใช้หนี้ที่ติดโครว์ไว้เท่านั้น เขาก็เหมือนตัวประกันคนอื่น ๆ ในไวต์เกตและพอร์นอัลเดน ก่อนตะวันตกดินวันนี้ พวกเขาเป็นอิสระ จะไปที่ไหนก็ได้”

ริคัลโดยังแปลกใจไม่หาย เขายังเกรงกลัวราชาปีศาจแต่คิดไปเองหรือเปล่าว่าอดีตราชามารดูเหมือนจะใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์

ชายหนุ่มผมทองชื่อ เอรูเทีย ซึ่งทราบข่าวล่ำสุดว่าเป็นแวมไพร์และลูกชายคนเดียวของเคานต์โอเรส ไบรเวลล์สบอกเขาว่า “คุณเห็นกับตาตัวเองแล้วว่าคุณโครว์ปลอดภัย กรุณารายงานเบื้องบนตามจริงนะครับ ผมรวบรวมข้อมูลทางการแพทย์เท่าที่จำเป็นให้แล้ว ถ้าไม่ติดขัดอะไร ผมขอเวลาคุยเป็นส่วนตัวสักครู่ นะครับ อยากจะสอบถามข้อมูลนิดหน่อย”

เอรูเทีย ไบรเวลล์สเป็นหนึ่งในผู้มีอำนาจสืบเสาะข่าวสารของฝ่ายพระราชไร้พ่าย หากอยากรู้สักเรื่องพวกเขาคงมีวิธี

สืบเสาะด้วยตัวเอง แต่การสอบถามเป็นการรักษามารยาท กับพันธมิตรอย่างหนึ่ง ริคัลโดจึงพยักหน้ารับแล้วตามชายหนุ่ม ออกไปนอกประตูกระจกเงา เวนดี้มีโครว์แล้ว และปีศาจร้าย ก็ไม่มีท่าทีคุกคามสองพ่อลูก บางทีอาจเพราะโครว์เลี้ยงดูดี ต่อมารวมมารในภพปัจจุบันมา เจ้าปีศาจเลยยอมถอยให้หนึ่งก้าว

เสียงกรีกดังขึ้นที่ขอบกระจกเบาๆ ไข่มุกประดับกรอบ กระจกยุบลงไป บ่งบอกว่าตอนนี้ห้องในกระจกเงาไม่มีคนนอก อีกแล้ว เซลริค เรมิ่งตันถอนหายใจแรงๆ จิบน้ำแครนเบอร์รี่ที่ โรเซเลียปั่นแบบลิมแยกกากอีกสองอีก รสฝาดปนมากับหวาน อมเปรี้ยว ไม่อร่อยแต่ยังถือว่าพอดื่มได้ ไม่ถึงตาย

“เกร็งเป็นบ้า...เสื่อคลุมก็หนัก” เซลริคบ่นพลางปลด เสื่อคลุมปกตั่งประดับโซ่เงินหนาหนักออกจากตัว

โรเซเลียนั่งข้างๆ เขาแล้วลูบปลายนิ้วกับหว่างคิ้วของ คนรักเบาๆ “คิ้วยันหมดแล้ว”

“อย่าพูดสิโรส...ฉันยังกังวลอยู่” ท่าทางลูบหว่างคิ้วบ่อยๆ ของเซลริค เรมิ่งตันชวนให้นึกถึงหนุ่มน้อยดวงอับที่ทุกคน ค้นเคยเหลือเกิน แต่ใครๆ ก็ทราบดีว่าตอนนี้เด็กหนุ่มคนนั้น จะต้องถอยไปโปรสถานการณ์สงบก่อนจึงกลับมาสร้างความ ปวดหัวให้เพื่อนร่วมชมรมได้อีกครั้ง ซึ่งจะเป็นเมื่อไรก็ยังไม่ มีใครรู้เลย

เวนดี้ วาริธส์วิ่งมากอดเอาเด็กหนุ่มตัวเล็กโดยไม่กลัวปีก ใหญ่ทั้งสามแม่แต่นิดเดียว “พี่เซลริค ขอบคุณที่ช่วยคุณพ่อไว้ นะคะ”

สีหน้าเรียบเฉยของเซลริคอ่อนละมุนลงจนเห็นรอยยิ้ม อ่อนโยน “ขอบคุณโรส ซีโตรเนล่า เคย์เลน แล้วก็ทีมหมอของ เอรูเทียดีกว่า ฉันแทบไม่ได้ทำอะไรเลย”

“ทำสิคะ แต่ขอบคุณทุกคนมากๆ เลยค่ะ” เวนดี้โค้งให้บุคคลที่เหลือ ไบหน้าคุ่นเคยส่งยิ้มหรือสายตาเป็นมิตรมาให้เธอ ชมรมวิจัยจอมมารทุกคนอยู่กันครบทุกคน เวนดี้ยิ้มออกแล้วประกาศว่า “เวนดี้จะรีบทำการ์ตขอบคุณฝากไปให้คุณหมอที่โน่นด้วยนะคะ”

“พวกเขาคงดีใจมากครับ” ไนต์แมร์รูปหล่อยิ้มให้เวนดี้เด็กหญิงหัวเราะเขินๆ แต่ยังคงเซลริคแน่น เธอมีเรื่องกังวลและสงสัยมากมายจนไม่รู้จะถามเรื่องใดก่อนดี ครูหนึ่งเธอก็เงยหน้าถามเซลริคถึงเรื่องที่รบกวนใจเธอมากที่สุด “พี่เซลริคแล้วพี่รัสเซลล์...เอ่อ...เป็นลูกชายพี่จริงๆ เหรอคะ”

“แฉีก!!” เซลริคสาลักน้ำผลไม้ โรเซเลียกลั้นยิ้ม ส่วนโครวีตตัวขึ้นตั้งใจฟังสุดๆ ชนิดที่ถ้าขยายหูใหญ่สองเท่าได้คงทำไปแล้ว ปีกสีดำทั้งสามระเหยหายไปพร้อมกับที่ดวงตาสีแดงคืนสภาพเป็นสีน้ำตาลอ่อน อดีตจอมมารลูบผมอย่างลำบากใจแล้วตอบว่า “ทั้งใช่และไม่ใช่ละมั้ง รัสเซลล์...เป็นลูกของราวินสกอรูส อดีตจอมมารรุ่นที่สามสิบสี่ ไม่มีความเกี่ยวพันทางสายเลือดกับฉัน แต่ก็ถือว่าเขาเป็นทายาทอดีตจอมมารอยู่ดี”

เวนดี้ทำหน้าที่เหมือนไม่เข้าใจ โรเซเลียสรุบง่ายๆ ว่า “คิดซะว่าเป็นลูกบุญธรรมก็ได้”

เด็กหญิงพยักหน้าช้าๆ ค่อยเห็นภาพมากขึ้นหน่อย ถึงจะรู้สึกตลกพิกลที่ชายหนุ่มตัวสูงโย่งกลายเป็นลูกของเด็กหนุ่มที่อายุน้อยกว่าและตัวเล็กกว่ามากก็ตาม เวนดี้มองโรเซเลียแล้วยิ้มน้อยๆ กับตัวเอง เธอรู้แล้วว่าเซลริคเป็นอดีตจอมมาร แต่คาดไม่ถึงว่าพี่โรสจะเป็นราชินี ทว่าหลังรู้ความจริงเธอกลับคิดว่าทุกอย่างสมเหตุสมผลขึ้นมาทันที

เพราะรักคนคนเดียวและเสียเขาไปตลอดสามร้อยกว่าปี

โรเซเลียจึงคอยปกป้องเซลริคเต็มกำลังและถนอมเขาไว้ในใจ เป็นอันดับหนึ่งเสมอมา

นิ้วเล็กบีบมือพี่ชายที่กลายเป็นอดีตราชาแห่งความมืดอย่างกังวล “ฟิร์สเซลล์เขาจะไม่เป็นอะไรใช่ไหมคะ...”

แววตาของเซลริคหม่นลงเล็กน้อย “เขามีค่าในฐานะตัวประกันต่อเมื่ออยู่ในสภาพสมบูรณ์ คลาริออนยังไม่ทำร้ายเขาหรือคนอื่นหรอก”

ริคกับเมอริเดีย เรมิ่งตัน วิโนว่า โฟซารอส และรัสเซลล์ บลัดไนต์ คือบุคคลสำคัญที่ราชันฝนโลหิตช่วงชิงไปจากเซลริค เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้อดีตจอมมารตัดสินใจก้าวสู่สนามรบ เขายังไม่เลิกล้มที่จะปราบคลาริออนเพื่อแก้คำสาป แต่แน่นอนว่าเขาให้ความสำคัญกับตัวประกันมากกว่า

เมื่อสามวันก่อนจอมมารฝนโลหิตบอกเขาที่กำลังตื่นนอนจากอ้อมกอดน่ารังเกียจว่า

‘จะรอฟังคำตอบจากเขาในอีกหนึ่งเดือนเมื่อเสาะโลหิตพร้อมใช้งาน’

มันคงไม่ต้องรอนานขนาดนั้น...

เบรียะ!!

แก้วนํ้าเกิดรอยแตกร้าวบางๆ โรเซเลียประคองมันออกจากมือของเซลริคก่อนที่มันจะแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย มืออบอุ่นประคองใบหน้าเขาอย่างปลอบประโลม “ใจเย็นๆ เราจะพาพวกเขากลับมาให้ได้ ยังไม่ถึงเวลาคิดบัญชี”

เสียงอ่อนหวานเรียกสติเซลริคกลับมาได้ชะงัด เขาพยักหน้าให้โรเซเลียอย่างขอบคุณ ตั้งแต่คนสำคัญทั้งสี่ตกอยู่ในเงื้อมมือของคลาริออน เซลริคควบคุมอารมณ์ก้าวร้าวของตัวเองแทบไม่ได้เลย

สัญญาชตาณจวมมารต้องการให้เขาออกล่าและทำลาย จนกว่าจะได้สิ่งที่เป็นของเขาคืนมา แต่หากทำตามสันดานดิบ นอกจากจะสิ้นกลิ่นสนธิสัญญาเมื่อครู่แล้ว เขาคงช่วยใคร ไม่ได้สักคนเดียว ถือเป็นกรปล่อยตัวปล่อยใจที่ไร้ความหมาย

เชลริคพาเวนตีเดินกลับมาหาโครว์ แล้วบอกพี่ชายด้วย เสียงจริงจังว่า “พี่โครว์จะกลับไปหาผู้กล้าได้ทุกเมื่อที่ต้องการ จะบอกข้อมูลบางอย่างก็ได้ แต่ว่าอย่าออกแนวหน้าอีกนะครับ แผลที่คลาริออนแทงพี่จากข้างหลังรบกวนปรานในร่าง ถ้าฝันใช้พลังพี่อาจะอาการทรุด”

โครว์ยิ้มอ่อนๆ ให้น้องชายต่างสายเลือดที่อยู่ดีๆ ก็กลายเป็นคนใหญ่คนโต เขากับเชลริคเคลียร์ปัญหาเข้าใจถูกเข้าใจผิด ฉันทพี่น้องเรียบร้อยแล้ว โครว์จึงไม่มีเรื่องค้างคาใจกับเชลริคอีก เขาตบไหล่เชลริคเบาๆ แล้วยกมือวันทยหัตถ์

“เข้าใจครับ ราชา ผมยังมีลูกเล็กต้องเลี้ยงดู ต่อให้เอาข้างมาจุดก็คงตะกายไปต่อยกับใครไม่ไหวแล้วละ แต่ถ้าอยาก ยืมอาวุธหรือเกราะขึ้นไหนถามได้ตลอดนะ”

เชลริคเพียงยิ้มรับ คนกระตือกระตักกลับเป็นเทลก้า วาเลนเซียที่แทบจะปรีมาถามว่ายังยืมชุดเกราะกระหายเลือดตัวนั้นได้หรือเปล่า เอรูเทียมองเธอด้วยสายตาเอือมระอา อัสซุราเอลส่ายหน้าอย่างปลงตก ผิดกับเรนฟอร์ดที่แทบจะเต็นระบำไปถามโครว์อีกคนว่า เขาขอยืมดาบทีละเจ็ดเล่มได้ไหม

เมื่อประตูกระจะงาเปิดอีกครั้ง เอรูเทียก็พาริคัลโดมา รับตัวเวนตีกลับไปพักผ่อนที่สมาคมผู้กล้า เด็กหญิงมองพ่อตาละห้อย แต่ก็ยอมไปอย่างว่าง่าย สองพ่อลูกสัญญาว่าอีกไม่กี่วันจะได้พบกันอีก เด็กหญิงส่งยิ้มให้อัสซุราเอลซึ่งพยายามเมินเธอ แต่สุดท้ายก็ยอมโบกมือลาอย่างเสียไม่ได้ เอรูเทียเดิน

สวนทางเข้ามากระซิบเบาๆ ที่ข้างหูเจ้านาย แล้วชี้ไปนอก
กระจกเงา

“ไอรีนกับซีโตรเนล่าตามนักบวชไปตรวจสอบบริหารเงา
แล้ว ถ้าคุณเซลริคและพวกเราอยากไปดูด้วยตัวเองตอนนี้เป็น
เวลาที่เหมาะมากครับ พวกคนใหญ่คนโตในห้องประชุมคงไม่
ออกมาวุ่นวายอีกหลายชั่วโมง”

“ขอบคุณนะเอรูเทีย” เซลริคยิ้มให้เพื่อนซึ่งกลายเป็น
กำลังหลักในการทำศึก เมื่อเขาลุกขึ้นเพื่อนๆ ร่วมชมรมซึ่งกลายเป็น
สมุนตัวหลักของเขาขยับตาม ปกติเซลริคคงไม่ขัดข้อง แต่
เขาห่วงความรู้สึกของโรเซเลีย สิ่งที่เขา กำลังจะไปดูด้วย
ตนเองคงไม่โสภาคสำหรับเธอ

“โรส เธอไม่ต้องดูก็ได้นะ ของพรรคนั้นมีแต่จะทำให้เศร้า”

เจ้าของเรือนผมสีชมพูส่ายหน้าน้อยๆ และยิ้มเข้มแข็ง
“ไม่หรอก อดีตก็คืออดีต เราไม่ได้ไปดูเพื่ออาลัยอาวรณ์ แต่
เพื่อปกป้องปัจจุบัน”

เมื่อเธอยืนยันอย่างมั่นใจ เซลริคก็ไม่มีเหตุผลที่จะคัดค้าน
เขาขยับแขนซ้ายอำอกเล็กน้อย เรียวแขนในอาภรณ์สีดำนุ่ม
เนียนสอดเข้ามาคล้องแขนและกุมมือเขาไว้ ไม่ว่าสถานการณ์
จะเลวร้ายเพียงใด ความอบอุ่นก็ยิ่งพยุให้เซลริคพร้อมจะสู้

“เดี๋ยวพวกเรากลับมานะครับ พี่โครว์” เซลริคบอกผู้กล้า
หนุ่ม ร่างแยกของเอรูเทียยืนอยู่ข้างเขา และมีพ่อบ้านแวมไพร์
อีกสองคนคอยดูแล โครว์โอบมือให้พวกเขาจนลับตา

ชาวเซลิโอเน่หลายคนเคยได้ยินชื่อสถานที่ลึกลับที่เรียก
กันว่า ‘วิหารเงา’ จากตำนานสยองขวัญ และหนังสือประวัติ-
ศาสตร์ฉบับใต้ดิน แต่มีคนเพียงหยิบมือเดียวเท่านั้นที่ได้เห็น

สถานที่จริง

ณ นครเก่าแก่นาม ‘ซาลัวร์’ ยังมีพระราชวังใต้ดินของอาณาจักรโบราณเร้นกายอยู่ใต้เนินทั้งสี่อย่างเงียบเชียบ พระราชวังโบราณกลายเป็นวิหารที่ไม่ได้เคารพบูชาสิ่งใด แต่มีไว้เพื่อเก็บรักษาและปกป้องสิ่งของอันตรายที่ไม่อาจให้ใครถือสิทธิ์ครอบครองตามลำพัง อีกทั้งยังเป็นศูนย์วิจัยหาวิธีใช้ประโยชน์วัตถุเหล่านั้นร่วมกันอย่างสันติ

วิหารเงาบริหารโดยนักบวชร่วมกับผู้กล้าและสมาคมพันธมิตรแห่งแสงสว่าง ผู้มีสิทธิ์ใช้บริการวิหารเงาต้องเป็นข้าราชการระดับสูง นักล่า หรือผู้กล้าซึ่งได้รับบุญแจวิหารเท่านั้น และจ่ายค่าบริการโดยการลงนามสัญญาว่า เมื่อพบสิ่งของที่เข้าเกณฑ์ของวิหารเงาจะต้องส่งให้กับเหล่านักบวชผู้ดูแลอย่างรวดเร็วที่สุด

คอลเล็กชันของวิหารเงาอันดำมืดมีตั้งแต่เขามังกรแบล็ก-ไวเวิร์น เกล็ดของเงือก อาวุธของภูตพฤษา กระดุกจิ้งจอกเก่าหาง และร่างของอสูรทรงพลังเผ่าพันธุ์ต่างๆ หนึ่งในสมบัติล้ำค่าที่วิหารเงาปกป้องดูแลยิ่งสิ่งใดคือ ศพร่างกลับชาติมาเกิดของอดีตจอมมารทรรราชไร้พ่าย

เอกสารที่นักบวชส่งมอบและการสืบสวนของไอรินกับซีโตรเนล่าได้ข้อสรุปตรงกันว่า วิหารเงาครอบครองร่างไร้วิญญาณของอดีตจอมมารทั้งสี่นหคศพ

เมื่อก้าวเท้าเข้ามาสู่ระเบียงหินมืดและเย็น เซลริครู้สึกวิงเวียนคล้ายจะเป็นลม เขาเห็นอะไรมาหลายอย่าง ถึงไม่ชินกับศพก็เห็นมาเยอะแล้ว แต่การเห็นศพที่ครั้งหนึ่งวิญญาณเขาเคยสถิตและมีชีวิตในนามอื่นเป็นเรื่องประหลาดที่ชวนขนลุกชันตลอดระเบียงสองฟากกำแพงหินแบ่งผนังเป็นช่องๆ

เหมือนกับพิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำ แต่สิ่งที่อยู่หลังบานกระจกหน้า กลับเป็นร่างเปลือยเปล่าของเด็กชายหลากวีย์และชายหนุ่มหนึ่งคนถูกพันธนาการด้วยท่อส่งปราณขนาดเล็กนับร้อยเส้น น้ำที่เรืองแสงสีเขียวด้วยเวทมนตร์รักษาสภาพศพของจอมเวทแห่งไซลูเรียทำให้ใบหน้าเหล่านั้นยิ่งซีดเขียว

หน้ากระจกแต่ละบานมีแผ่นป้ายโลหะจารึกชื่อ ลำดับการเกิดของอดีตจอมมาร และที่มาของแต่ละร่างโดยสังเขป ร่างที่อายุน้อยที่สุดเป็นทารกที่ไม่มีแม่แต่ชื่อเพราะถูกสังหารทันทีที่เกิดในครอบครัวผู้กล้าเก่าแก่ ถัดมาเป็นเด็กอายุไม่เกินสองปี ห้าปี และสิบปี มีเด็กผมทองหูแหลมอายุเจ็ดปีที่ เป็นเอลฟ์คนหนึ่ง

ยิ่งผิวของเอลฟ์น้อยขาวเท่าใด ผลจกรรจ์บนลำคอและแผ่นหลังก็ยิ่งเด่นชัด ปานหกปีกแบบเดียวกับเซลริคประทับอยู่บนหลังของพวกเขา พันธนาการพวกเขาแน่นยิ่งกว่าโซ่ตรวนใดในโลก

เซลริคเจ็บหน้าอก เขาต้องพยายามอย่างมากที่จะสกัดกั้นความทรงจำของภพชาติเหล่านั้น เพื่อนๆ ร่วมชมรมที่ติดตามเขามาตกตะลึงจนพูดอะไรไม่ออก โรเซเลียกอดเซลริคไว้แน่นทั้งที่ตัวเองก็สะเทือนใจไม่แพ้กัน แม้ไม่อยากจะเห็นก็ต้องมาดูให้มันใจว่าฝ่ายพันธมิตรแห่งแสงสว่างจะไม่เล่นตลกตลกสลับศพบก่อนถูกทำลาย

ฟรุ้งนี้ชาวไฮมาท์ที่เป็นผู้ปกครองของรัสเซลล์ บลัดไนต์ จะใช้เพลิงชำระทำลายร่างทั้งหมด วันนี้จึงเป็นทั้งการสำรวจหลักฐานครั้งแรกและการบอกลา

เลือดจากร่างไรชีวิตของอดีตจอมมารเป็นพิษร้ายแรงกับปีศาจระดับสูง ใช้งานได้หลายอย่าง การทำลายแหล่งวัตถุดิบ

ทำให้ฝ่ายพันธมิตรแห่งแสงสว่างเสียผลประโยชน์ ทว่าการยินยอมทำลายศพ นอกจากเป็นการให้เกียรติอดีตจอมมารในฐานะพันธมิตรแล้ว ยังถือว่าเป็นการแสดงความรณงค์ทางบวกอย่างยิ่งยวด

แม้การเก็บศพของอดีตจอมมารผู้พ่ายแพ้จะเป็นเรื่องสันคลอนมโนธรรม แต่เซลริคก็ตระหนักว่าเขาไม่อยู่ในฐานะที่จะเอ่ยคำติเตียนใดๆ เขาไม่มีอำนาจควบคุมอดีตชาติของตัวเอง เช่นเดียวกับที่มนุษย์ เอลฟ์ หรือปีศาจไม่รู้เห็นการกระทำของบรรพบุรุษไปเสียทุกอย่าง

หากพันธมิตรแห่งแสงสว่างจะแค้นที่ทรราชไร้พ่ายฆ่าพวกพ้องของตน เซลริค เรมิงตันก็มีสิทธิ์คิดบัญชีกับบรรดาผู้สังหารและปองร้ายเขาในทุกภพที่ผ่านมา ถ้าถลาลึกตามอารมณ์ เขาก็จะดำดิ่งสู่วงจรอุบาทว์เดิม ดังนั้นสิ่งที่ดีที่สุดที่เด็กหนุ่มผู้แบกรับความทรงจำและวิญญาณของอดีตจอมมารพึงทำได้คือ หยุดวงวนที่ว่าเสีย

เขาไม่ได้ให้อภัยหมดสิ้น เขาไม่ได้ใจกว้างขนาดนั้น แต่เขาจะละเว้นปัจจุบันเพื่ออนาคตที่สงบสุข การแก้แค้นคงสาแก่ใจ แต่ความสะใจชั่วขณะไม่ได้ทำให้เขาพ้นจากคำสาปหรือทำให้เขามีความสุขในระยะยาว

เมื่อต้องตัดใจจากความโกรธแค้นเพื่อทำสิ่งที่ดีกว่าก็ต้องตัดให้ขาด

เซลริคผ่นลมหายใจออกซ้าๆ เขาจับมือโรเซเลียแน่นขึ้นอีกนิด แล้วเดินนำทุกคนออกจากกระเบียงแห่งนั้น “ไปกันเถอะถึงเวลาที่พวกเขาจะได้นอนหลับชั่วนิรันดร์จริงๆ สักที”

งานของเขายังไม่จบ ตรงกันข้าม มันเพิ่งเริ่มต้นขึ้นเท่านั้น

เวลา 17.00 น. ไม่คลาดไปสักวินาทีเดียว ขณะที่พระอาทิตย์เพิ่งลับขอบฟ้า เด็กนักเรียนวิทยาลัยฟอร์นเบิร์กคนหนึ่งก็สังเกตเห็นสายสีดำเหมือนปลอกคอเลื่อนหายไปจากคอเพื่อนสนิทจนไม่เหลือร่องรอย เสียงแห่งความยินดีกระจายไปทั่วเมือง และภายในไม่กี่นาทีต่อมา ผู้คนที่ถูกอดีตจอมมารจับเป็นตัวประกันก็เป็นอิสระ

ทีมตรวจสุขภาพร่างกายและพลังปราณตั้งอยู่หลายจุดเพื่อบริการผู้เคราะห์ร้าย เจ้าหน้าที่ซึ่งระดมมาจากทั่วสารทิศทำงานแข่งขัน เมื่อตัวประกันผ่านการตรวจทั้งหมดแล้วจึงจะกลับบ้านได้อย่างปลอดภัย สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือ มีชาวเมืองท้องถิ่นหลายคนเลือกที่จะไม่ไปไหน

“บ้านของเราอยู่ที่นี่ เราก็ตั่งอยู่ที่นี้สิ”

“ใช่ อีกอย่างฉันว่าไม่มีที่ไหนปลอดภัยเท่าเมืองที่อดีตจอมมารยึดครองหรอก ถ้าปีศาจโจมตีอีกก็คงมีแต่ที่นี่ที่ปลอดภัย”

กระแสดนอยากอยู่มากกว่าคนอยากไป และถึงหลายๆคนจะกลัวจับใจแต่ก็ไม่ลืมนึกว่าตัวเองรอดมาได้ ไม่กลายเป็นกองทัพศพของโซลอนเพราะปีศาจอีกตนหนึ่ง ทรราชไร้พ่ายรุ่นปัจจุบันเกิดที่ไวต์เกตและเรียนที่ฟอร์นอัลเดน มีความผูกพันกับสองเมืองมาก บางทีหากอยู่ที่นี้ปีศาจที่ชื่อ เซลริค เรมิงตันอาจจะละเว้นพวกเขา

การตัดสินใจเล็กๆ น้อยๆ ส่งผลอย่างมากกับข้าราชการซึ่งต้องปวดหัวหนักว่า หากคนไม่ยอมอพยพจะอย่างไรให้เมืองทั้งสองอยู่รอด นายกเทศมนตรีทั้งสองเมืองเจรจากันอย่างเคร่งเครียด จนกระทั่งแวมไพร์ดมทองปรากฏตัวขึ้นพร้อมกับข้อเสนอที่ปฏิเสธได้ยากยิ่ง

เอรูเทีย ไบร์เวลล์สเปิดตัวในฐานะสมุนและทูตของอดีตจอมมารอย่างสง่างาม สายตาตื่นตะลึงเกล้าความสงสัยของอดีตเพื่อนนักเรียนยังจับจ้องเขา แต่ชายหนุ่มรูปร่างของตนดี

“เจ้านายของผมเข้าใจความกังวลของพวกคุณ ตอนนี้จะอพยพย้ายไปที่ไหนก็ยากเย็นเพราะเส้นทางรถไฟหลายสายถูกตัดขาด หากจะอพยพทุกคนก็ยังใช้เวลานานหลายวัน ดังนั้นท่านจึงมีข้อเสนอ หากพวกคุณต้องการจะอยู่ที่สองเมืองนี้ต่อไป ไม่ว่าชั่วคราวหรือถาวรยอมอยู่ได้ตามใจปรารถนา ไม่มีข้อผูกพัน ไม่ต้องสาบานตน เพียงแต่ต้องยอมรับว่าพื้นที่นี้คือเขตปกครองของท่านเซลริค ถ้าใครพยายามก่ออาชญากรรมหรือสร้างความเสียหายรุนแรงใดๆ ต่อเมืองยอมได้รับบทลงโทษที่กำหนดไว้”

“ล...แล้วเขาต้องการอำนาจบริหารรีเปล่า” นายกเทศมนตรีถามอย่างหวั่นใจ ถ้าต้องนั่งร่วมห้องประชุมกับปีศาจทุกวัน เขาจะไหวหรือ!

แวมไพร์หนุ่มผายมือพร้อมรอยยิ้มสุภาพ “ระบบสภาเมืองของไวต์เกตและฟอร์นอัลเดนแข็งแกร่งอยู่แล้ว คงไม่จำเป็นที่นายท่านต้องลงมายุ่ง แต่คนของท่านจะจับตามองอยู่เสมอ トラบใดที่ไม่ทำอะไรแปลกๆ ที่เป็นภัยต่อท่านเซลริคหรือความสงบทั่วไปก็ไม่มีปัญหา”

“แล้วเรื่องพลังงานปราณขาดแคลนล่ะครับ”

“ข้อนั้นเราหาทางแก้ไว้แล้วไม่ต้องห่วง” เอรูเทียเห็นสีหน้ากังวลจะเป็นจะตายของนายกเทศมนตรีและบรรดาผู้หลักผู้ใหญ่ก็อดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้ “เมืองฟอร์นอัลเดนและไวต์เกตจะมีค่าอะไรถ้าเป็นเมืองร้าง เจ้านายของผมเป็นปีศาจแต่ก็เชื่อว่าจะมีงานอดิเรกเป่าเมืองให้ราบเป็นหน้ากลองเอาสนุกสักหน่อย

คิดให้ดีแล้วกัน ถ้าตกลงใจรับข้อเสนอ มารับเอกสารได้ที่ศาลาว่าการนครครับ ผมจะทิ้งไว้ให้ทั้งคู่เลย ขอคุณสำหรับความร่วมมือ”

เอรูเทียสลายร่างกลายเป็นฝูงค้างคาว สายตาเพื่อนร่วมสถาบันการศึกษาเบิกกว้างอย่างแทบไม่อยากจะเชื่อว่าตนเคยเดินกระแทกไหล่ปีศาจตัวจริงเสียงจริงมาตั้งสองปี

บนยอดหอนาฬิกาแฝดซึ่งเพิ่งตีบอกเวลาที่เที่ยงคืน ร่างสวมเสื้อคลุมดำตัวยาวมองความวุ่นวายอย่างเงิบๆ แสงไฟในเมืองสว่างไสวขึ้นทีละหลายๆ ดวง กลิ่นอาหารจากซุ้มอาสาสมัครลอยแตะจมูก เมืองที่เงิบเขียบบกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง เซลริคอดยัมไม่ได้ เอรูเทียทำงานเร็วทันใจจริงๆ

หญิงสาวผมสีชมพูยืนรอเขาอยู่ข้างล่าง เซลริคกระโจนลงจากหอนาฬิกา ปรากฏความมืดพยุงตัวเขาให้ล่องสู่พื้นอย่างปลอดภัย “เรื่องของเมืองนี้คงเรียบร้อยแล้ว พ่อแม่ของโรสเป็นยังไงบ้าง”

“เพิ่งโทรศัพท์ทางไกลหาเมื่อกี้ พวกเขาไปพักอยู่กับเพื่อนที่ไซลูเรียแล้ว”

“พวกเขาตกใจเรื่องที่โรสเป็นราชินีของฉันทันหรือเปล่า” เซลริคเป็นห่วงขึ้นมา การถูกพ่อแม่ปฏิเสธเป็นเรื่องปวดร้าว ถึงภพนี้เขาไม่ต้องเผชิญหน้ากับมันก็ไม่อยากให้โรสเสียต้องเจอกับตัวเอง

รอยยิ้มระบายบนริมฝีปากอึม สวางามแห่งฟอร์นเบิร์กส่ายหน้าน้อยๆ “ถ้าโลกคำพูดของพ่อแม่ฉันทันมาทั้งชุดก็ตามนี้ ‘พวกเราที่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่าเซลริคอาจเป็นอดีตจอมมารก็คิดอยู่แล้วว่า ถ้าเป็นเรื่องจริงลูกสาวเราคงไม่พ้นตำแหน่งราชินี’ ”

พรีด...

นิกภาพสีหน้าจริงจังของสามีภรรยาคอร์วินส์แล้ว เซลริคก็กลืนหัวเราะไม่อยู่ นำแปลกที่พอหัวเราะเป็นครั้งแรกในรอบหลายวัน สมอที่ตึงเครียดของเขาก็ผ่อนคลายลงมาก เขาปาดน้ำตาพลางถามต่อว่า

“พูดแค่นั้นเองหรือ”

“ยังกำชับให้ระวังตัวมากๆ อย่าเผลอ แล้วก็ถ้าเอาตัวริคกับเมอริเดียกลับมาได้เมื่อไหร่ให้บอกพวกเขาด้วย แล้วก็...อนาคตถ้าทุกอย่างไปได้สวย พวกเขาจะขอใช้เส้นขยายร้านสาขา”

เซลริคฟังแล้วยิ่งเหมือนคนบ้าจี้ หัวเราะจนตัวงอ “ฮ่าๆ ไปตกลงกับไอรีนเถอะว่าจะแบ่งเปอร์เซ็นต์กันยังไง พ่อแม่เราคราวนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ คิดได้ยังไงก็ไม่รู้”

โรเซเลียเห็นด้วยอย่างที่สุด เธอกับเซลริคโชคที่ได้พ่อแม่เป็นคู่สามีภรรยาจิตใจดี คู่สามีภรรยาคอร์วินส์และเรมิงตันถูกสังคมมองว่าเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จทว่าสติเฟื่องนิดๆ มานานแล้ว แต่ในเมื่อนักธุรกิจยังเจ็บคม ดีไซน์เนอร์ยังสร้างสรรค์หมอกับพยาบาลยังทำงานดีไม่มีที่ติ ก็ไม่มีใครสนใจว่าตัวนอต ‘สามัญ’ ในสมอของพวกเขาจะหลวมหรือหลุดไปสักกี่ตัว

เมื่ออายุราวห้าขวบ เซลริคเคยถามพ่อแม่ว่า “พอกับแม่ไม่กลัวผมหรือครับ”

ริคและเมอริเดียในวันวานหยุดมือจากถังปูนที่กำลังฉาบซ่อมกำแพงคลินิกที่ถล่มเป็นช่องใหญ่ มองไกลๆ พอเห็นรูปรอยว่าคงถูกรถบรรทุกชน พวกเขาแก้มองก่อนจะลุกขึ้นอำแขนทำเสียงคำราม “เฮ้!” ใส่ลูกชายที่ตกใจจนตกเก้าอี้

ริคเอ่ยยิ้มๆ ว่า “ลูกไม่เห็นน่ากลัวตรงไหนเลย”

เมอริเดียสนับสนุนเสียงใส “ใช่ๆ แม่จะกลัวลูกไปทำไม

จะ”

“แต่ผม...อาจจะเป็นปีศาจ” เซลริคตัวน้อยยกกล่าว แล้วต้องร้องลั่นเมื่อถูกแม่อุ้มไปหยิกแก้มอยู่ๆ อย่างมันเขี้ยว

“ปีศาจอะไรจะน่ารักขนาดนี้ แต่จริงๆ ถ้าเป็นปีศาจก็ไม่เห็นเป็นอะไรนี่”

“ปีศาจคงไม่วิ่งหนีรถบรรทุกหรอก” ริคเอ่ยติดตลกพลางเคาะกำแพงที่โบ้เป็นช่องใหญ่ ซ่อมแซมเรื่องเล็ก ลูกชายของพวกเขารอดตายอย่างปาฏิหาริย์จากรถบรรทุกไร้คนขับที่อยู่ๆ ก็ไหลมาชนบ้านต่างหากที่สำคัญ

เมอริเดียยิ้มกริ่มแล้วถามว่า “เซลริคอยากจะกินพอกับแม่เธอ”

เด็กชายรีบส่ายหน้า คุณแม่ยังสาวยิ่งทำหน้าที่นางแก้วพลางป้องปากกระซิบ “หรืออยากจะกินครอบครัวเพื่อนบ้าน!”

“ไม่เลยอะ...” เซลริคชักผวาซะเอง

คุณแม่จอมอำของเขาคือหัวเราะเสียงดังทำลายภาพลักษณ์พยาบาลเจ้าเสน่ห์ยับเยิน เธอรั้งตัวลูกชายมากอดหลวมๆ พลางบอกเสียงสดใ้ว่า “พอกับแม่รักเซลริคมากๆ เซลริคจะเป็นอะไรตราบใดที่เป็นเซลริคพ่อก็รัก ถ้าจะเป็นจอมมารก็เอาสิ ลูกคงลำบากเยอะเลย แต่ว่าแม่เชื่อว่าเซลริคจะเป็นจอมมารที่พิเศษมาก”

“จอมมารเป็นคนเลวไม่ใช่เธอครับ” เซลริคยังคาใจกับนิทานที่ครูที่เลี้ยงเล่าที่โรงเรียนอนุบาล

“จอมมารก็คือราชาของปีศาจ จะดีหรือไม่ดีก็เหมือนคนทั่วไปนั่นแหละ” ริคเอ่ยเสียงอ่อนโยน “ถ้าเป็นเซลริค พ่อก็มั่นใจว่า คงเป็นจอมมารที่น่าสนใจมาก ถ้าได้เป็นจอมมาร ลูกคิดว่าจะทำอะไร”

“อืม...” สมองกระจ้อยร่อยของเด็กกอนูบาลคิดอะไรไม่ออกนอกจากเรื่องใกล้ตัว “ก็คงอยากอยู่กับคุณพ่อคุณแม่ กับโรส กับคุณลุงคุณป้า กินของอร่อยๆ ทุกวัน จะทำให้ปีศาจไม่แก้งค์ทุกคนอีก แล้วก็...”

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนทอประกายสดใสขึ้น “จะขอมำแกแพงคลินิกให้คุณพ่อคุณแม่”

เสียงหัวเราะของพ่อแม่ยังติดหูเซลริคมาถึงปัจจุบัน ไม่ว่าพ่อแม่จะจริงจังกับบทสนทนาวันนั้นหรือเพียงแค่พูดปลอบใจลูกชายที่ขวัญเสีย เขาก็ยังยินดี พ่อแม่ทำให้เขากลับมาที่ตัวเองและอยากมีชีวิตอยู่ โรเซเลียทำให้เขามองไปสู่อนาคต หากขาดใครคนหนึ่งไปเซลริค เรมิงตันก็คงไม่ได้ยืนอยู่ตรงนี้

โรเซเลียก้มหอมแก้มเด็กหนุ่มเบาๆ “เราจะช่วยพวกเขากลับมา ตอนนี้เราต้องทำสิ่งที่เราทำได้”

“อือ...” เซลริคพยักหน้า ภาพลักษณะจอมมารไม่จำเป็นเมื่อเขาอยู่ต่อหน้าโรเซเลีย เธอมองทะลุถึงวิญญาณของเขาเสมอมา “เสร็จงานที่นี้แล้ว คินนี่ก็คงเหลือเข้าโปรแกรมฝึกแบบเร่งรัด”

เขาต้องฝึกหนักเพื่อฟื้นฟูทักษะการต่อสู้ของจอมมาร การระลึกชาติโดยเฉพาะความทรงจำของทรราชไร้พ่าย ลูซาเฟลทำให้เขาคลื่นไถ้และปวดหัวจนทรมาณ แต่ก็คุ้มค่าเมื่อเขาฝีมือดีขึ้นอย่างก้าวกระโดด เพียงแต่ระดับก้าวกระโดดคงยังไม่พอล้มล้างปีศาจที่สาปแช่งเขา

เขาต้องพยายามมากกว่านี้อีกหลายเท่าตัว ต้องบอกตัวเองไว้ว่าเขาจะล้มไม่ได้เด็ดขาด เขาจะทวงทุกสิ่งคืนมา เซลริคกำมือแน่นแล้วหันหลังไปทางบริเวณลับตาคนเหมาะกับการเปิดเส้นทางเทเลพอร์ต

“รีบกลับฐานเถอะ จะได้กินมือคำให้มีแรงไปฝึกต่อเร็วๆ”

“เดี่ยว” โรเซเลียดึงแขนเสื้อเชลริค แล้วหยิบสิ่งหนึ่งออกมาจากกระเป๋าถือ

คือขมวดและสีหน้าแข็งๆ ของเชลริคค่อยๆ แปรเปลี่ยนทีละน้อยจนเห็นรอยยิ้มทั้งที่มีม่านน้ำตาบางๆ ในมือของโรเซเลียมีพุดดิ้งรอยัลคาราเมลเย็นเจี๊ยบกับช้อนไม้แบบใช้แล้วทิ้งหนึ่งคัน

“ยังคิดถึงเรื่องนี้ได้อีกหรือ”

“ฉันไม่รู้ว่าจะทำให้นายยิ้มสักนิดได้ยังไงนี่นา” หญิงสาวไหวไหล่ เธอรู้ว่าเขาเครียดจัดเพราะแบกรับภาระหลายอย่าง แต่เธอไม่ยอมให้อุปสรรคต่างๆ แย่งชิงสิ่งล้ำค่าที่สุดไปจากเขา

เธอยังอยากเห็นเชลริคยิ้ม ความมืด โลหิต และอดีตไม่อาจทำอะไรหัวใจของเขาได้ เพราะเมื่อเขายิ้ม เขาจะไม่ลืมทั้งความสุขและความหวังทั้งหมด

เชลริคเปิดฝาด้วยขนมที่เขาชอบที่สุดมาตลอดแล้วตักกินหนึ่งคำ สัมผัสเย็นละมุน รสหวานเล่นชานในปาก ละลายบนลิ้นไหลลงไปในลำคอ

“อร่อย...”

ยังเหมือนเดิม...ถึงสถานะของเขาจะเปลี่ยนไป แก่นแท้ก็ยังเป็นคนเดิม เชลริค เรมิ่งตันไม่ได้หลงทางไปไหน เขาตักพุดดิ้งยื่นไปทางโรเซเลีย เธอเลิกลึกหัวสูง

เขายิ้มน้อยๆ แล้วบอกว่า “ฉันจะใจดำกินคนเดียวได้ยังไง”

“ฉันไม่ได้คิดจะแย่งกินแต่แรกต่างหาก” เธอยืนกรานปฏิเสธ

“อืม...” เชลริคพยักหน้าพลางตักพุดดิ้งคำใหญ่เข้าปาก

โรเซเลียสะดุ้ง เมื่ออยู่ๆ เงาปีกสีดำและเสื้อคลุมก็ทอดลงบนร่างเธอ ริมฝีปากที่คุ้นเคยแย้มกลับปากเธอออกจากกัน รสหวานละมุนเลื่อนไหลเข้ามาในปากและเคลื่อนลงไปในลำคอ

เจ้าของจูบที่หวานอย่างไม่น่าให้อภัยถอยไปเสียริมฝีปากพลางเก็บปีกทั้งสามด้วยท่าที่ภูมิไฉนน่าหมั่นไส้

“อย่าเล่นอาหารสี...” หญิงสาวที่ไม่อยากยอมรับว่าตัวเองเงินพื้มพำเบาๆ

คู่กรณีทอดยิ้มสดใสมาให้ “ไม่ได้เล่นสักหน่อย นี่อาจจะเป็นวิธีกินพุดดิ้งที่ถูกต้องก็ได้”

แบบนั้นต้องจูบกี่ครั้งถึงจะหมดถ้วย! โรเซเลียส่ายหน้ากับข้ออ้างที่ฟังไม่ขึ้นของเขา แต่สีหน้าของเซลริคดีขึ้นมาก เธอคงไม่ต้องหวังว่าเขาจะถูกกดดันจนพลังทลาย

“กลับกันเถอะโรส” เซลริคผายมือมาหาเธอพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน ดวงตาสีน้ำตาลกระจ่างใสปราศจากม่านหมอกแห่งความโกรธแค้นหรือเศษเสี้ยวของความเคียดแค้นแรงเมื่อหลายนาทีก่อน

โรเซเลียยิ้มตอบ เธอคว้ามือเขาไว้ และร้ายกาจกาเทเลพอร์ต

เพียงแค่นี้เธอก็พอใจแล้ว

Bell 2

บทชิงมงกุฏ -Mismatched-

แคว้ง!

ดาบโลหะสีแดงฉานกระทบกับดาบใหญ่เขียวหมาป่า เรนฟอร์ดปล่อยเปลวไฟล้อมร่างคู่ต่อสู้ แต่อีกฝ่ายสะบัดปีกบินหนีออกมาอย่างง่ายดายด้วยความเร็วเหนือกว่าปกติ เซลริค เรมิ่งตันหมุนตัวกลางอากาศ ฟุ้งโจมตีช่องว่างใกล้สี่ข้างซ้ายของ เขาอย่างปราศจากความลังเล

เรนฟอร์ดเปลี่ยนร่างเป็นเปลวไฟแล้วอ้อมไปด้านหลัง เซลริค สนับมือเขียวหมาป่าเรืองแสงวาบ แล้วดาบก็เปลี่ยนทิศเหวี่ยงฟาดมาข้างหลัง ปรากฏความมืดซึ่งวิ่งมาตามเงาของ เรนฟอร์ดซึมเข้าร่างกายเขาทำให้เปลี่ยนร่างเป็นไฟอย่างใจนึกไม่สำเร็จ เขาเกร็งแขนหมายจะตอบโต้ ก็พอดีกับที่เสียงนาฬิกาปลุกแบบโบราณดังซัดจังหวะ

กริ่งงง!!

“หมดเวลาฝึกกรอบที่สาม” ชายหนุ่มผมทองหยักศกสวมชุดขาวทะมัดทะแมงคลี่ยิ้มเทวดายืนปรบมือให้สองหนุ่มในสนามประลอง “พักดื่มชา กินของว่างสักหน่อยไหม”

“คุณพาสซิฟ!” เซลริคเรียกชื่อแขกที่หายหน้าหายตาไป

หลายวันอย่างยินดี พาสซิฟ ไมเยอร์ หรือ ริทซ์ ลุงแท้ๆ ของ
ทรรราชไร้พ่ายโบกไม้โบกมือให้เขาอย่างร่าเริง

อดีตจอมมารก้มมองดาบเขี้ยวหมาป่าแล้วพูดเสียงดังฟัง
ชัดว่า “ปลดปล่อย”

ดาบเขี้ยวหมาป่าระเหยเป็นไอสีทองที่ประกอบเป็นร่าง
ของอัชราเอล เฟนเรีย เออร์ซิล่า มนุษย์หมาป่าหนุ่มระบายนม
หายใจ คินสภาพเป็นมนุษย์ แล้วหยิบแว่นตาที่เสียบไว้กับ
อกเสื้อขึ้นมาสวม เรนฟอร์ดฉีกยิ้มและยกนิ้วโป้งให้คู่กัด

“เริ่มคล่องแล้วนี่ เร็วขึ้นเยอะเลย ค่อยสมเป็นสปีดของ
ปีศาจที่ว่องไวที่สุดบนพื้นดินหน่อย”

อัชราเอลแค่พยักหน้ารับคำชม เขาย่นจมูกเมื่อเรนฟอร์ด
เดินมากอดคอเขาอย่างสนิทสนมพลางลากตัวไปสมทบกับ
เซลริคและริทซ์ที่โต๊ะน้ำชา “อิพริท...ปล่อย”

“อึดอัดหรือ โทษที?” เรนฟอร์ดคลายแขนออกนิดหน่อย
อัชราเอลพ่นลมหายใจออกแรงๆ แล้วพูดตามตรงว่า

“เปล่า...เหม็นเหม็น”

เรนฟอร์ดอึ้งไปนิดหนึ่ง แล้วรัดคออัชราเอลแน่นขึ้น “แก
นี่มัน...ไม่น่ารักเลย ไอ้หมาแว่น!”

เซลริค เรมิงตันและพาสซิฟ ไมเยอร์ไม่ได้สนใจการ
ปะทะคารมรอบที่เท่าไรไม่รู้ของสองท่านประธานแต่อย่างใด
พาสซิฟจิบชาเอิร์ลเกรย์แล้วลอบยิ้มอย่างโล่งอก ลูฟาและเขา
กลัวจับจิตว่าเหตุการณ์ร้ายที่ดาหน้าเข้าใส่เซลริคตติๆ กันจะ
กตตันเด็กหนุ่มตัวเล็กมากจนเครียดและขาดสติ แต่เท่าที่เห็น
ตอนนี้คงไม่ต้องห่วง เซลริคเข้มแข็งเพียงพอและโรเซเลียก็อยู่
เคียงข้างเขา เธอรู้ดีที่สุดว่าจะดูแลจิตใจของเซลริคอย่างไร

นับว่าดีมากจริงๆ พาสซิฟหัวเราะเบาๆ แล้วยกมือลูบหัว

หลานชายจากภพก่อนอย่างเอ็นดู “ไม่ได้เจอกันแค่สามสี่วัน เที่ยงเย็นอะนะเซลริค”

วิญญาณจอมมารไม่ปฏิเสธสัมผัสสนิทสนมอันคุ้นเคย เซลริคยิ้มแล้วเป็นฝ่ายย้อนถามเขาว่า “คุณริทซ์กับคุณลูฟา หายตัวไปหลายวัน ผมงกับทุกคนเป็นห่วงแทบแย่”

ริทซ์และลูฟาแยกตัวจากชมรมวิจัยจอมมารและออกจากวิทยาลัยฟอร์นเบิร์กวันเดียวกับที่เซลริคไปโกร่า คาร์นิวัลและถูกจับตัวในฐานะผู้ต้องสงสัยว่าเป็นอดีตจอมมาร นับจากวันนั้นถึงตอนนี้ก็เกือบห้าวันแล้ว เซลริคกลัวว่าลูงจากชาติก่อนทั้งสองคนไปประสพภัยที่ไหนหรือเปล่า แต่โรเซเลียก็บอกว่า สองคนนั้นคงปลอดภัย

และทั้งคู่ก็ยังปลอดภัยจริงๆ ถึงจะมาให้เห็นแค่คนเดียวก็เถอะ...

เซลริคชะเง้อไปทางประตูห้องฝึกฝนซึ่งซ่อนอยู่ในชั้นใต้ดินของคฤหาสน์แวมไพร์ หวังว่าจะเห็นเงาของเด็กชายผมดำ แต่กลับไม่มีใครยืนอยู่ข้างหลังพาสซิฟเลย

“ลูฟาล่ะครับ” เซลริคถามอย่างงุนงง

พาสซิฟหรือริทซ์ยิ้มแต่ ปลื้มกับการเติบโตของหลานจนลืมทำหน้าที่จริงจัง “รายนั่นไปทำงานนิดหน่อย เปิดโทรทัศน์ไว้สิ น่าจะใกล้มีข่าวที่เป็นประโยชน์”

เซลริคไม่คัดค้าน เขาอยู่ในห้องฝึกฝนพิเศษที่แวมไพร์ตระกูลไบร์เวลล์สเตรียมไว้ต้อนรับเจ้านายมาหลายร้อยปี ไม่ว่าเขาต้องการฝึกฝนทักษะใดห้องนี้ก็อำนวยความสะดวกไปราวขนานชั้นเยี่ยมเสมอ ความภักดีและทุ่มเทของแวมไพร์ไบร์เวลล์สต่ออดีตจอมมารทรราชไร้พ่ายเข้มแรงจนไม่รู้จักกันบึ้ง

เสียงรายงานข่าวสภาพอากาศดังผ่านลำโพงเสียงดีอยู่เบื้องหลัง อัสราเอลกับเรนฟอร์ดเลิกทะเลาะแล้วนั่งลงดื่มชา กินของว่างอย่างที่ปีศาจมีสติส่วนใหญ่ทำกัน ความหิวและกระหายน้ำคงมากเกินกว่าจะยืนได้วาทือต่อ

“ว่าแต่คุณหายไปไหนมาเธอครับ” เซลริคถามริทซ์ ความจำของเขาดีขึ้นบ้างแต่ยังไม่ดีพอจะจดจำรายละเอียดสำคัญของเหตุการณ์หลายๆ อย่างที่เกิดขึ้นตอนเขาอยู่ในที่คุมขัง

พาสซิฟเคาะคูกี้ห้มากรุกกับจานกระเบื้องลายเถาอ่อนุ่น สีครามแล้วตอบว่า “เราไปหยุดการตั้งเสาโลหิตที่เมืองดูเรนท์ แวะไปช่วยที่เเิมเอน่า แต่วกกลับมาที่เซโรว่าไม่ทัน พอรู้ว่าสายเกินแก้ก็เลยเปลี่ยนแผน ลูฟาเข้าอาณาจักรปีศาจไปสืบข่าว กำลังพล ส่วนฉันท้เดินทางแจ้งพันธมิตรให้รู้ว่า ทรรราชไรร้พายกลับมาแล้ว ทุกคนดีใจกันยกใหญ่ บอกว่าจะรีบมาพบราชาโดยเร็ว”

“อ่า...ครับ ผมได้พบพวกเขาแล้วในพิธีสาบานตนเมื่อหลายวันก่อน หน้มาต่อคิวจนล้นห้องโถงออกไปถึงปลายเนินนอกเขตคฤหาสน์เลย” ยิ้มของเซลริคจืดลงนิดหน่อย ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเขาก็ยังไม่ชินกับตำแหน่งยอดผู้ร้ายที่เขาเพิ่งเลือกจะเป็นอยู่ดี ยิ่งสูงยิ่งหนาวเป็นเรื่องจริง ยิ่งเป็นจอมมารที่มนุษย์ปกติกลัวหรือเกลียดขึ้นสมอยิ่งหนาวพิเศษเป็นสามเท่า

ผู้ภักดีต่ออดีตจอมมารมีมากกว่าที่เซลริคคาดคะเนไว้หลายร้อยเท่า นอกจากแวมไพร์ตระกูลไบร์เวลล์สก็ยังมีแวมไพร์อีกหลายตระกูล มีเผ่าอสูรปีกษา ยักษ์ เงือก มังกร ฯลฯ แม้กว่าครึ่งจะเลือกข้างเขาเพราะอยากให้ราชันฝนโลหิตผู้โหดเหี้ยมลงจากบัลลังก์ แต่ที่เหลือเป็นผู้ภักดีที่มีหนี้บุญคุณ

หรือขึ้นชมพระราชไร้พ่ายเป็นทุนเดิมตั้งแต่เขาขึ้นครองราชย์
อยู่ดีๆ ก็มีแฟนคลับ และผู้ชื่นชมที่อายุมากกว่าสาม
ศตวรรษแห่มาส่งสายตาเปี่ยมศรัทธาและมอบของขวัญเลอค่า
เป็นกองพะเนิน เป็นเรื่องน่าขนลุกสำหรับเด็กหนุ่มอายุสิบเจ็ด
ปีคนหนึ่ง ยิ่งดีที่ความทรงจำของลูซาเฟลช่วยให้เขาว่างตัวง่าย
ขึ้นจนไม่ทำให้ตัวเองเสียชื่ออดีตจอมมาร

เซลริค อัซราเอล เรนฟอร์ด และริทซ์คุยกันได้สิบนาที
อัซราเอลก็เป็นคนแรกที่เตือนเซลริคว่าหมดเวลาพักแล้ว
เซลริคยอมวางถ้วยชาอย่างรู้หน้าที่ พวกพ้องของเขาทำสิ่งที่
ตนทำได้อย่างเต็มกำลังอยู่ เขาจึงต้องพยายามเต็มความ
สามารถเช่นกัน

“เรนฟอร์ด ครั้งนี้นายมาประสานร่างกับดาบ อัซราเอล
เป็นคู่ประลอง” เซลริคกำหนดบทบาทผู้ช่วยทั้งสองอย่าง
คล่องแคล่ว

“รออยู่แล้ว!” เรนฟอร์ดแทบจะยึดอกรับดาบมาร อัซราเอล
ถอดแว่นตาแล้วยอบตัวลงเล็กน้อย หาง ไบหู และกรงเล็บ
ปรากฏออกมาเตรียมพร้อมรบ

มองเพียงแวบเดียวริทซ์ก็เข้าใจโดยไม่ต้องอ่านเอกสารที่
แวมไพร์ให้มาทุกบรรทัด ตลอดสามวันที่ผ่านมาเซลริคใช้เวลา
ส่วนใหญ่ฝึกฝนดาบมารและทักษะอื่นๆ ของฟอลเลนในห้อง
ใต้ดินจนเริ่มเป็นนิสัย ตามที่เคาน์เตสฟรีเมล่า ไบร์เวลล์ส
มารดาของเอรูเทียเล่าให้ฟัง เซลริคกับสมุนเอกทั้งเก้ารายนั่ง
ประชุมกำหนดบทบาทแต่ละคนก่อน แล้วค่อยจัดตารางฝึกดาบ
มารตามความเหมาะสม

ตอนนี้ซิโตรเน่ล่ากับเคย์เลนยังดูแลคนเจ็บอยู่ที่ค่ายทหาร

ที่เพิ่งตั้งขึ้นนอกชายแดนด้านเชี่ยวชาญของมนุษย์หมาป่าที่อยู่ฝ่ายเดียวกับทรราชไร้พ่าย เพรย์ เอรูเทีย และเทลก้าไปเจรจาชนิดหน่อย ส่วนโรเซเลียกับไอรีนกำลังช่วยกันออกแบบข่ายเวทมนตร์และปรับปรุงระบบการสื่อสารของกองทัพชิงมงกุฏ

หนึ่งวันของเซลริคประกอบด้วยภารกิจตั้งแต่เข้าถึงคำและประชุมสรุปเหตุการณ์กับร่วมวางแผนหลังพระอาทิตย์ตกดิน เขาก็มีเวลาส่วนตัวอีกครั้งหลังสองทุ่ม แต่เพราะเหนื่อยมาทั้งวันสุดท้ายเซลริคก็แค่แวะทักทายแขกหรือสมุนคนสนิทแล้วเข้านอนทันที

โรเซเลียมักจะกลับไปถึงคฤหาสน์ก่อนเข้านอน และคอยสนับสนุนอยู่ใกล้ๆ

สิ่งที่น่าแปลกก็คือ เซลริคมักจะแข็งแกร่งขึ้นและได้เทคนิคต่อสู้แปลกๆ ทั้งวิธีใช้ปราณ ลูกเล่นต่อสู้กลางอากาศหลังจากตื่นนอนในเช้าวันต่อมา

เซลริคบอกว่าเขาระลึกชาติตอนหลับ แต่ริทซ์กับลูฟารู้สึกว่ามีอะไรมากกว่านั้น เพียงแต่ยังไม่ถึงจังหวะและเหตุผลที่จะถามจากเจ้าตัว

ดาบโค้งห่อหุ้มด้วยเปลวเพลิงร้ายราผ่านอากาศปะทะกับกรงเล็บหมาป่า อัชราเอลดันดาบกลับสุดแรง แล้วหมุนตัวเตะให้ทั้งดาบและเจ้าของกระเด็นไปข้างหลัง เปลวไฟมาของเรนฟอร์ดทิ้งสัมผัสสบายๆ คันๆ ไว้บนหลังมือ อัชราเอลคำรามในลำคอเบาๆ เมื่อตระหนักว่าตัวเองสู้แรงเซลริคที่ฝานดาบมารกับเรนฟอร์ดไม่ได้

เพราะเป็นการประลองเรนฟอร์ดจึงใช้หมึกสูตรลับของอิพิริทวาดลวดลายสีดาบนสองแขนยาวไปถึงหัวไหล่เป็นการ

ลงฉีกพลังขั้นต้น เปลวไฟของเขาจะมีรูปลักษณะเหมือนจริง แต่พลังทำลายล้างจะลดลงเหลือเพียงสิบเปอร์เซ็นต์ เขาจะได้อต่อสู้กับคนอื่นอย่างสบายใจ

อัชราเอลคิดว่ามีดวงจากชั้นวางอาวุธใกล้มือ แล้วซัดมีดเจ็ดเล่มใส่เซลริค เจ้านายของเขาไม่หลบเลย แต่ยกดาบมาร Blazing Heart ตั้งตรงขนานกับพื้น เกราะอัคคีแผ่ออกมาจากดาบทั้งเล่ม มีดกระดอนออกไปจนหมด

ริทซ์ปรบมือให้หลานชายอย่างถูกใจ อาวุธและสมุนที่หึงโจมตีและป้องกันในตัวเองได้หายากมาก ยิ่งใช้คล่องอัตราประสานพลังสูงยิ่ง เป็นนิมิตหมายที่ดี

เมื่อนาฬิกาปลุกดังขึ้นบอกหมดเวลาประลองอีกรอบ เซลริคกับอัชราเอลยังไม่หยุดทันที เรนพอร์ตถูกปลดปล่อยจากดาบมารแล้ว แต่สองคนที่เหลือเปลี่ยนจากการต่อสู้แบบถึงพริกถึงขิงเป็นการประมือโต้ตอบเพื่อฝึกปฏิกิริยาตอบรับเฉียบพลันแทน อัชราเอลโจมตี เซลริครับและตอบโต้ วนเวียนสลับกันไปในจังหวะต่างๆ จะช้าลงหรือเร็วขึ้นอยู่กับทั้งสองฝ่ายกำหนด

ริทซ์มองเพลิน แต่แล้วหูที่ยังเงี่ยฟังเสียงโทรทัศน์อยู่ก็จับชื่อคุ่นหูได้ เขาหันกลับไปเร่งเสียง แล้วบอปากตะโกนบอกสามหนุ่มในสนามประลอง

“ชาวสำคัญมาแล้ว เซลริคได้ออกโทรทัศน์อีกแล้วสินะ”

เซลริคไม่ได้ชะงัก เขาแค่บังคับให้อัชราเอลขยับไปในองศาที่ไม่บังหน้าจอลูกแก้วภาพคมชัด สถานีโทรทัศน์ช่องโปรดของพ่อกำลังเอยถึงข่าวของเขาอยู่ พิธีกรสาวผมสั้นกรอกเสียงใสลงไมโครโฟนของเจ้าหล่อนว่า

“ดังที่ทุกท่านทราบดีนะคะ ตอนนี้สภาพันธมิตรแห่งแสงสว่างและตัวแทนจากกองทัพชิงมงกุฏของพระราชไร้พ่าย กำลัง

ร่วมประชุมหารือแผนการตอบโต้ราชันฝนโลหิตและชิงตัว
ประกัน ประธานสมาคมผู้กล้าจับมือกับอดีตจอมมารเป็นภาพ
ที่ไม่น่าเชื่อเลยคะ”

อัสราเอลคว้าดาบที่วางรอไว้ข้างสนามขึ้นมายกด้านดาบ
ของเซลริค ตาเสมองภาพประธานสมาคมผู้กล้าที่เคยเห็นจน
ชินตากับเด็กหนุ่มตัวเล็กสวมเสื้อคลุมดำ ดวงตาสีแดงเข้มดู
ลึกกลับและอันตราย มองจากหน้าจอโทรทัศน์หรือกระทั่งจอหน้า
จนจุมกแทบชนแก้มอดีตจอมมารก็คงยากจะหาใครที่ดูออกว่า
เซลริค เรมิ่งตันที่อยู่ในหอประชุมเป็นเพียงร่างเงา

นักรบเงาผู้ทำหน้าที่รับหน้าแทนเซลริคครั้งนี้ไม่ใช่ใครอื่น
นอกจากเฟรย์ มอร์เฟียส ไนต์แมร์ผู้เป็นเจ้าของภาพลวงตา
เฟรย์แสดงเก่ง เขาลอกแบบเซลริคภาคจอมมารได้อย่างไม่มี
ที่ติแม้จะแบกรับความกดดันมหาศาลจากรอบด้าน

เซลริควาดดาบเป็นวงกว้างพลางคิดว่า หากไม่มีเฟรย์
แบ่งเบาภาระไปบ้างตนคงจะลำบาก การร่วมมือกับฝ่าย
พันธมิตรแห่งแสงสว่างไม่ได้เริ่มต้นและจบง่ายๆ ที่ค้ำมั่นจาก
ลมปากและลายเซ็นในเอกสาร พฤติกรรมของอดีตจอมมารมี
ส่วนเป็นอย่างมากกับความเชื่อใจของเพื่อนใหม่

เซลริครู้ว่าทำอย่างไรอีกฝ่ายก็ไม่มีทางละความระแวง
ได้ เขาเองก็เช่นกัน จึงต้องย้ำทุกครั้งที่มีโอกาสว่าที่จับมือกัน
ครั้งนี้เพื่อเป้าหมายเดียวกันเป็นสำคัญ ถ้าต้องไปร่วมการประชุม
ออกสื่อด้วยตัวเองจริงๆ เซลริคก็สงสัยว่าเขาจะเหลือเวลาฝึก
สักเท่าไร น่ากลัวจะไม่เหลือเลย...

อัสราเอลอาศัยร่างกายที่ยึดหยุ่นดีกว่าปีศาจทั่วไปกระโดด
หลบ อดีตจอมมารวิ่งเข้าหาเขา แต่พอเข้าใกล้ก็เปลี่ยน
เป้าหมายกะทันหันจากอกเป็นขาซ้ายแทน ปรากฏความมืด

ระเบิดออกมาจากมือเขา อัสราเอลแผ่ปราณไฟผ่านดาบต้านเอาไว้แล้วสร้างระยะห่างใหม่ ตอนนั้นเองริทซ์ก็หัวเราะเสียงดังขึ้นมา

“มีอะไรตลกเหรอครับ ริทซ์” อัสราเอลถามอย่างฉุนเฉียวๆ ตาแกไม่รู้จักแกอีกรายกำลังหัวเราะพวกเขาอยู่หรือไง

ริทซ์รีบตะโกนแก้ตัวทันควันว่า “ผมไม่ได้หัวเราะคุณกับเซลริคครับ ผมเจอลูฟาแล้วละ”

เซลริคกับอัสราเอลหยุดฝึกทันที แล้วหันไปมองหน้าจอโดยไม่นัดหมาย เรนฟอร์ตยืนเฝ้าหัวอยู่ข้างๆ จอด้วยสีหน้างงวย “ไหนล่ะ ลูฟา ฉันไม่เห็นเขาเลย”

ริทซ์ยิ้มแล้วบอกว่า “ดูผู้ติดตามของเพรย์ดีๆ สิครับ”

สายตาสามคู่มือมองผู้ติดตามของเพรย์ แล้วนึกได้ว่าทั้งที่พวกเขาส่งเพรย์ออกเดินทางเมื่อเช้า เห็นหน้าผู้ร่วมคณะทุกคนแต่ไม่มีใครเคยเห็นชายหนุ่มดำหน้าตาต่างวังๆ คนนั้นมาก่อน

ริทซ์ไหวไหล่ “ลูฟาถนัดแทรกซึมอยู่แล้ว เพรย์ก็คงได้คุยกับเขาเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นก็สบายใจเรื่องลูฟาได้แล้วละ มาพูดถึงเรื่องน่าสนใจอย่างอื่นดีกว่า”

“เรื่องอะไรจะสำคัญกว่าการฝึกเซลริคให้พร้อมปะทะกับจอมมารฝนโลหิตอีกล่ะครับ เรายังไม่รู้เลยว่าจะรับมือกับเวทวajasสิทธิ์ของเขาอย่างไร” อัสราเอลท้วง พวกเขาควรจะฝึกอีกนิด ถ้าเรื่องน่าสนใจของริทซ์ไม่สำคัญพอก็ต้องรอก่อน

ดวงตาสีฟ้ากระจ่างของบุรุษผู้ครอบครองร่างกายของวิงก์เอลฟ์ สวาทเทพเจ้าทอประกายกระจ่างใส

“เรื่องวajasสิทธิ์หากมองเข้าไปในความทรงจำของลูซา-เพลย์่อมเห็นวิธีแก้แล้ว แต่เจ้าหมาน้อย เจ้าต้องอยากฟังสิ่งที่ข้าจะพูดจนหูตึงแน่” ริทซ์ยกมือไหล่หลัง เอยด้วยเสียงนำฟังว่า

“เราพี่น้องรู้รายละเอียดพิธีกรรมนภาสีเลือด แล้วก็รู้ด้วยว่าเสาโลหิตมีจุดอ่อนตรงไหน ถ้าจะบอกว่าแค่น่าสนใจคงน้อยไปละมัง”

‘พิธีกรรมนภาสีเลือด’ หรือพิธีเรียกขานโลหิต เป็นพิธีโบราณที่ราชาปีศาจจะเรียกหาพลังจากเสาโลหิตทั้งเจ็ดต้นและสร้างเขตแดนปกคลุมท้องฟ้า พลังจากผืนดิน อากาศ และสิ่งมีชีวิตอื่นจะถูกสูบผ่านเสาโลหิตไปให้ราชาและพวกพ้องที่ได้รับเลือก เมื่อเริ่มพิธีแล้วไม่มีวิธีหยุดอื่นใดนอกจากสังหารราชาปีศาจ

แต่ว่าการทำพิธีนอกจากจะต้องมีราชาปีศาจและเสาโลหิตเจ็ดต้นก็ต้องการเครื่องสังเวทเป็นเลือดของปีศาจระดับสูงหรือสายเลือดจอมมารเป็นปริมาณมาก

“เพราะแบบนี้เอง คลาริออนถึงจับตัววินัวร์กับรัสเซลล์ไป” อัสราเอลพึมพำ

ริทซ์ยิ้มผิ่ดๆ “ก็ยังไม่แน่ว่าจะใช้ได้...เวอริก้าลาเซียมีสายเลือดอดีตจอมมารจากลูซาเฟลจจริง แต่เธอเป็นศพคืนชีพ ถือว่าคุณสมบัติไม่สมบูรณ์ เด็กโฮมาห์ก็เหมือนกัน เรวิส สการูส เป็นลูกชายของอดีตจอมมารที่แหบปราศจากพลัง เขาเป็นแค่มนุษย์ธรรมดา”

เรนฟอร์ดฟังแล้วชนคอกุ๊กซัน “หรือว่าพวกปีศาจจะมีวิธีสกปรก เปลี่ยนรัสเซลล์เป็นปีศาจละ บรีย...แค่คิดก็หลอนฉิบหายแล้ว”

เซลริคยื่นเงียบ เม้มปากสนิท ริทซ์ยิ้มน้อยๆ เพื่อช่วยให้บรรยากาศไม่ตึงเครียดจนเกินไป

“เท่าที่ผมรู้อย่างไม่มีวิธีเปลี่ยนมนุษย์เป็นปีศาจโดยปราศจากความสมัครใจของเจ้าตัว แล้วที่สำคัญ คลาริออนจะไม่ทำให้

ตัวประกันบอบสลายก่อนกำหนดหรือครับ”

สายตางุนงงตั้งคำถามได้ดีกว่าวาจา เซลริค เรมิงตัน รู้สึกว่าความทรงจำของทรราชไร้พ่ายกำลังรุกรานสมองของเขา พร้อมๆ กับที่รีทซ์เอ่ยด้วยสีหน้ามั่นใจเต็มร้อยว่า

“เขาจะไม่ทำแน่นอนครับ ครั้งสุดท้ายที่เขาทำร้ายคนสำคัญของลูซาเฟล อาณาจักรปีศาจและมหาทวีปเซลิโอเน่ลुक เป็นไปอยู่ตั้งสองศตวรรษ ปีศาจคนโปรดในอาณัติเขาตายไปหลายร้อยตน ในเมื่อเขาตั้งใจขอคำตอบจากลูซาเฟล และคาดหวังให้กลับมาร่วมมือกัน เขาก็จำเป็นต้องรักษาตัวประกันให้อยู่ในสภาพดี”

สายตาสมนอดีตจอมมารเหลือบมองเจ้านายที่แต่ก่อนเคยโมโหร้ายจนสยออง เดียวนี้เขาน่าจะโหดน้อยกว่าแต่ก่อน รีเปล่าหนอ...

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนฉายแววเย็นชา เจ้าของเสียงเล็กเอ่ยเนิบๆ ว่า “ถ้าพ่อแม่ฉัน วินโนว่า หรือรัสเซลล์เป็นอะไรไป ใช่... ฉันคงจะไม่สงบจนกว่าตัวต้นเหตุและผู้เกี่ยวข้องจะหายไปจากโลกนี้ ฉันไม่ยอมฆ่าใคร แต่ถ้าสะกดแรงไปฉันก็หน้ามียาวได้เหมือนกัน”

สองท่านประธานทบทวนอีกครั้งแล้ว ท่าทางระดับความโหดของอดีตจอมมารจะไม่ต่างจากเดิมเท่าไรนัก...

ตั้งแต่เมื่อคำวานนี้เซลริคอารมณ์ดีขึ้นจนเกือบจะเป็นหนุ่มน้อยจอมห่วยที่ทุกคนคุ้นเคย ใครๆ ก็ดีใจที่เขาผ่อนคลายลงบ้าง แต่ดูไม่ยากเลยว่าหลังใช้ทักษะมรดกราชาमारไปแล้ว เซลริคก็ปรอทต่ำลงกว่าแต่ก่อนมาก เขาอดทนเต็มที่ที่เคยปรีปากตวาดพวกฟ้องคนไหน แต่ถ้าศัตรูยั่วโมโหเขาก็ไม่แน่

หากยังไม่ถึงเวลาอันสมควรพวกเขาก็ยังอยากจะให้เซลริค

อารมณ์ดีนานเท่าที่จะเป็นไปได้ ริทซ์ก็คงคิดอย่างนั้นเช่นเดียวกัน ลุงจากภพก่อนของทรรษาไร้พ่ายโถมกายกอดเซลริค เรมิงตันหลวมๆ ร่ามเล็กกว่าเงอะงะไปทันที ปรับอารมณ์ตามแทบไม่ทัน

“ทำอะไรครับ ริทซ์...”

“กอดให้กำลังใจไง ฉันทันเป็นลุงที่ดีใช่ไหมล่ะ”

“...” เซลริคจ้องหน้าริทซ์อย่างเย็นชา แล้วก็ค่อยๆ คลียิ้มบางๆ แต่จริงใจ “ขอบคุณมากครับ นานๆ ครั้งได้แต่บ่อยๆ คงน่าอายแย่”

“ให้สิทธิพิเศษฉันหน่อยนะ ฉันอุตสาหุ่หอบข่าวสำคัญมาฝากนะ” ริทซ์ขยับตาอย่างขี้เล่น เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้ววกกลับเข้าเรื่องอีกครั้ง “อีกเรื่องหนึ่ง ลูฟาฝากบอกมาว่า ตัวเสาะโลหิตต้านทานพลังทำลายล้างทุกชนิดได้ด้วยการยิงปราณความเข้มข้นสูงจัดอุปสรรค แต่ว่า...พื้นที่เสาะโลหิตยังรากลเป็นแค่พื้นดินธรรมดา ถ้าหลบห้าฝนกระสุนปราณกับฝ่ำกำลังคุ่มกันเสาะสำเร็จ ก็อาจจะทำลายพื้นที่ได้”

เรนฟอร์ดขมวดคิ้วแล้วพยายามคิดดั่งๆ ทีละขั้นตอน “สมมติว่าเราทำลายพื้นดินในรัศมีกว้างพอได้ พื้นดินก็คงจะถล่มลงไป...แล้วจากนั้นล่ะ”

อัสราเอลขยับแว่นตาแล้วรับช่วงคิดต่อทันที “เสาะโลหิตเป็นเหมือนเสาะส่งสัญญาณ ถ้าจมลึกเกินไปก็น่าจะส่งปราณขึ้นฟ้าไปประสานกับเสาดันอื่นไม่ได้สินะครับ”

เซลริคพยักหน้าตามซ้ำๆ “แล้วถ้าถมดินหรือเทโลหะหลอมเหลวทับเสาะโลหิตจากด้านบนก็ยิ่งมั่นใจว่าเสาะโลหิตจะไร้ค่าไปเลย ถ้าขาดเสาะไม่ครบเจ็ดต้นก็ทำพิธีไม่ได้”

“ถูกต้องครับผม” ริทซ์ยกนิ้วโป้ง “แต่ทั้งหมดก็ยังเป็นแค่

คิดไว้ ริทซ์เองก็เช่นกัน ถ้าริทซ์ไม่สละพลังช่วยตัดขาดวิโนว่าจากการควบคุมของโซลอน ตอนนี้เธอจะถูกราชนัสนโลहितเอาไปเล่นสนุกในสนามรบแบบไหนก็ไม่รู้ เขาติดหนี้น้ำใจริทซ์และลูฟามากเหลือเกิน

“ขอบคุณนะครับ ผมว่าเป็นอย่างนี้ก็ดีแล้วละ” เซลริคกล่าวเสียงดัง ผู้ฟังต่างหันมามองเขาอย่างงุนงง ดีหรือ...ลูฟาย่อยตามริทซ์ไปอีกราย มันเข้าท่าตรงไหน

เซลริคเก็บดาบมาร แล้วเดินผ่านริทซ์ไปยังประตูทางออกดวงตามองตรงไปข้างหน้าอย่างมุ่งมั่น “ทั้งริทซ์และลูฟาเหนื่อยมาหลายศตวรรษแล้ว ให้ผู้อาวุโสพักผ่อนบ้างเถอะ ขอขอบคุณมากนะครับ พวกเราจะไม่ให้การเสียสละของพวกคุณเสียเปล่า เกมของจริงพวกเราจะเป็นคนเล่นเอง และเราจะต้องชนะ!”

ตราสัญลักษณ์ของทรราชไร้พ่ายร้อนขึ้นตบสนองเจตนากรรมของผู้เป็นนาย รอยยิ้มกลับมาระบายบนใบหน้าเรนฟอร์ดกับอัสราเอล ในเมื่อเจ้านายยังก้าวไปข้างหน้า พวกเขาจะล่าหลังอยู่ได้ยังไงกัน

“รอดด้วยสิ เซลริค!” เรนฟอร์ดวิ่งตามเจ้านายไป อัสราเอลหันมาโค้งให้ริทซ์พลางออกปากชวนว่า

“ไปกินอาหารเย็นด้วยกันไหมครับ มีทั้งคาวหวานเต็มอัตราเลย”

“ฟังดูดีมากเลยนะครับ ฉันผมไปด้วยแล้วกัน มีพุดดิ้งด้วยสินะครับ” ริทซ์เดินหน้าบานห่ากสืบทตามมา ท่าทางลุกกับหลานเชื้อจะไม่ได้ทั้งแถวกันสักเท่าไร...

เซลริคที่เดินนำหน้าอยู่อมยิ้ม เขาผลักซาโดว์ที่ไหลมาแซวเรื่อง ‘ท่านลุงริทซ์’ ออกไปก่อน คืนนี้เขาไม่มีนัดฝึกพิเศษกับเงาของตน เขาจับโซลอนมัดมือไปพล่หลังจนจำต้องเป็นแค่

ผู้ชมได้แล้ว จึงตั้งใจจะตามหาจุดอ่อนของคลาริออนและวอร์เดิน
ในความทรงจำของลูซาเฟล

แต่ก่อนหน้าจะเริ่มภารกิจในห้วงนิทรา ยังมีเรื่องดีๆ รอ
เขาอยู่มากมาย ทั้งอาหารค่ำ และโรเซเลีย...

แค่คิดถึงโรเซเขาก็รู้สึกว่ามีอันหมอกในใจปลิวหายไป
เกือบหมด ดีจริงๆ โรสคงกลับมาพร้อมไอรีนและเพื่อนคนอื่นๆ
แต่คืนนี้คงมีอยู่สองคนที่ไม่ได้กลับมาอนที่ศูนย์บัญชาการ
คฤหาสน์แวมไพร์

เซลริคยกมือแตะปลายคางอย่างกังวลนิดๆ ทูตที่ส่งไป
เจรจาแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีอาวุธพลังปราณกับสมาคมนักล่า
จะเป็นยังไงบ้าง หวังว่าคงไม่จับคอกหรือจ้วงคนตายคาที่ไป
แล้วนะ

เขาควรจะส่งคนอื่นไปหรือเปล่าหนอ เปลี่ยนใจตอนนี้ก็
คงไม่ทันแล้ว

ทูตของเซลริคยังไม่ได้จับคอกหรือจ้วงใครตายแต่ก็ร้ายๆ
จะทำแบบนี้ได้อยู่เหมือนกัน

เท่าในโรงทำบุญตุงสูงครึ่งแข้งของเด็กสาวผมสีน้ำตาลแดง
เคาะพื้นปูนหินหน้ากลุ่มอาคารเก่าแก่อย่างใกล้หมดความอดทน
เข้าไปทุกที “ปล่อยให้ทูตยีนรอแบบนั้น แสดงว่าจะประกาศ
สงครามกันสินะ”

คนข้างตัวเธอเปิดนาฬิกาพกดูเวลาพลางถอนหายใจยิ้มๆ
ดวงตาสีแดงสนิมพราวพราย “รอมาสิบห้านาทีแล้ว เดี่ยวเดียว
ของมนุษย์ที่นั่นน่านจ้งเลยนะครีบ ไม่ยักรู้ว่าประตูบานเดียวจะ
มหัศจรรย์พันลึกถึงขนาดใช้เวลาเปิดตั้งนานสองนาน”

เทลก้า วาเลนเซียในชุดดำสวมโค้ตหนังตัวยาวและ

รองเท้าบูตราวกับพร้อมออกล่าอสูรเงยหน้ามองคนข้างตัวที่เหมือนมาจากคนละโลก เอรูเทีย ไบรเวิลล์สวมเสื้อสูทสีดำ เสื้อเชิ้ตเนื้อดี ถู่มือใหม่สีขาว และเสื้อคลุมแบบผู้ดีเก่าสีดำสนิท ที่บูตด้านในเป็นสีแดงเข้ม รอยยิ้มละมุนตาระบายอยู่บนริมฝีปาก แต่เธอได้กลิ่นจิตสังหารออกมารางๆ

เทลก่าย่นจมูก มองอาคารสูงใหญ่ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นสถานที่ทำงานของเธอ “พาดันมาด้วยดูเหมือนจะเป็นผลร้ายมากกว่าดีแฮะ เห็นหน้าฉันเข้าหน่อยพวกนั้นเลยหมั่นไส้แก๊งตีรวน”

“เคยได้ยินคุณบอกว่านักล่าส่วนใหญ่ลืมหิวชอบใช้อารมณ์มากกว่าสมอง ทำทางจะจริงนะครับ” เอรูเทียจับฟานาพิกาพอกที่คงแก่กว่าปู่ของมนุษย์อายุสิบเจ็ดปีสามคนรวมกัน แวมไพร์จากตระกูลไบรเวิลล์ผู้เชี่ยวชาญอาวุธพลังปราณสี่ตน ยืนหาอยู่ข้างหลัง วิศวกรจากเผ่าปีศาจป่าและปีศาจอสรพิษยืนหาอยู่ไม่ห่าง

อิม...ครบสิบห้านาทีตามมารยาทแล้ว เริ่มงานเลยแล้วกัน

“เทลก้าเราจะเข้าไปทักทายเจ้าบ้านกันเดี๋ยวนี้เลย พร้อมไหมครับ” แวมไพร์หนุ่มถามคู่หู

เทลก้าตาเบิกกว้าง “พูดอะไรของนายนะ กำแพงที่นี่สูงสิบเมตรแล้วยังมีขायปราณอีกนะ”

“อ้อ สบายๆ ครับ กอดคอผมไว้แน่นๆ ละ” เอรูเทียไม่ให้โอกาสอันเด็ดสาวเถียง เขาซ้อนอ้อมร่างเธอขึ้นมาเหมือนอ้อมเจ้าหญิง แล้วหันไปเรียกแวมไพร์ตนหนึ่ง “คาร์ล ขอไอเทมตัวอย่างสักชิ้นมาทำการสาธิตหน่อย”

“ได้เลยครับ นายน้อย” แวมไพร์ผมทองยังมีไรหวด

เคราบางๆ สวมชุดเซอร์ๆ ไม่สนกาลเทศะเปิดกระเป๋าเดินทางใบใหญ่แล้วโยนลูกเหล็กกลมๆ ให้เจ้านาย

“ขอบใจ” เอรูเทียหมุ่นลูกบอลที่เบากว่าหน้าตาเล่นแล้วส่งมันให้เทลก้า เสื้อคลุมยาวแบบไม่มีแขนสะบัดวูบเมื่อเขาทางปีกคู่ใหญ่แล้วพาทั้งตัวเองทั้งหญิงสาวในอ้อมแขนบินขึ้นไปเหนือกำแพง

มันพลังปราณเล่นเปรี้ยวๆ ช่มขวัญ เทลก้าเสียวริมฝีปากก่อนจะเงื้อแขนปาลูกบอลโลหะไปกระทบกำแพงล่องหนสุดแรงเกิด ฟันเฟืองขนาดจิ๋วทำงานอัตโนมัติเมื่อได้รับแรงกระแทก ลูกบอลเปิดออกเป็นสี่ส่วนและระเบิดสิ่งที่กักเก็บไว้ข้างในออกมา

ซ่า...เสียงเหมือนมันน้ำตกถูกรบกวอดังขึ้น มันพลังปราณชั้นยอดโห่เป็นรูใหญ่เปิดทางให้เอรูเทียพาเทลก้าบินผ่านเข้าไปข้างในอย่างสบาย เสื้อคลุมตัวนอกของเขากลายเป็นค้ำควาหลายร้อยตัวซึ่งช่วยเสริมบรรยากาศตอนเขาค่อยๆ ร่อนลงแตะพื้นหินกลางลานฝึกฝนให้ชวนขวัญผวาขึ้นไปอีก

เหล่าคนธรรมดาเช่นสาวใช้ เสมียน พนักงานบัญชีวังหนีอลหม่าน แต่คนส่วนใหญ่พุ่งเข้าปะทะกับพวกเขาทันที เทลก้าชักดาบสั้นที่สะพายบ่าไว้ออกมาขยายเป็นดาบออลบัสเตอร์เล่มใหญ่ยักษ์ เอรูเทียสร้างดาบสีเงินคมปลาบจากค้ำควาของเขา

นักล้าคนแรกพุ่งเข้าหาเทลก้า เธอยกสันดาบवादเขาคว่า หอกเล่มใหญ่พุ่งแหวกอากาศมาหาเธอ เทลก้าฟันอาวุธร้ายขาดเป็นสองท่อน แล้วตัวดาบส่งคมหอกไปหานักล้าคนที่สอง เอรูเทียตัวดาบเงินเกี่ยวดาบของใครสักคนหลุดมือลอยไปปักอยู่กลางสระน้ำแล้วโยนร่างนั้นเข้าพุ่มไม้ใกล้มือ

ธนูถูกค้ำควากลิ่นกินหมด กระสุนปราณทำให้ค้ำควา

สลายไปได้ไม่ถึงวินาทีมันก็กลับมารวมตัวกันใหม่ดูจะเป็นแค่หมอกควัน ค้างคาวสีดำแยกร่างจนมีตัวดำมืดดิน เอรูเทียปิดมือเบาๆ แล้วสะกิดเทลก้า เธอส่งเสียงหือพลางปล่อยคอเสื้อนักล่าหน้าอ่อน ปล่อยให้เขาร่วงลงไปนอนสลบไสลที่พื้น

แต่ไม่ถึงนาทีก็มีคนสลบไปแล้วสิบกว่าคน ไม่มีใครกล้าโจมตีทูตผู้บุกรุกแล้ว แต่สิ่งที่รอพวกเขาอยู่ย่อมไม่ใช่การต้อนรับอันอบอุ่น เจ้าบ้านที่เหลือยืนนิ่งและจ้องพวกเขาด้วยสายตาดูจะกินเลือดกินเนื้อ

เอรูเทียค่อมตัวทักทาย แม้ท่าทางจะนุ่มนวลสมเป็นมารยาทราชสำนัก แต่เมื่อประกบยิ้มที่ปราศจากความอ่อนน้อมร้อนใจกลับชวนโมโหอย่างประหลาด “ออกกำลังกายอุ่นเครื่องพอแล้วละมังครับ คุณนักล่า เราไม่ได้มาต่อสู้ หวังว่าพวกคุณ จะจำข้อตกลงของฝ่ายพันธมิตรแห่งแสงสว่างได้”

หญิงผมสีน้ำตาลแดงแซมเทาอายุราวปลายห้าสิบถือไม้เท้าหัวนกอินทรีคนหนึ่งจ้องเทลก้าตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างรังเกียจเด็ดฉันท์ ช่างๆ เธอคือร่างสูงเต็มเปี่ยมด้วยอันตรายของนักล่าระบือนาม เรดทอร์นาโด มาโทเรย์ เกรเกอร์ เทลก้าสะกิดให้เอรูเทียปล่อยเธอ แล้วยกคิ้วหลิวตาให้ผู้หญิงที่มีผมสีเดียวกับเธอ

“สวีสติคะ ไม่ได้เจอกันนานเลยนะคะ คุณป้าโอลิเวียท่าทางสบายดีนี่คะ”

ปลายไม้เท้าเคาะกับพื้นหินอย่างแรง “อย่าบังอาจเอ่ยชื่อฉัน เจ้าเด็กนอกรีต! เราอุตส่าห์ให้โอกาสที่สอง แกกลับดัดหลังเราด้วยการร่วมมือกับทรราชไร้พ่าย แกเป็นความอับอายของตระกูลจริงๆ”

“มาเป็นชุดเขี้ยวนะคะ แต่จะอับอายอะไร แม้แต่ใน

ทะเลเบียนบ้าน ฉันก็นามสกุลวาเลนเซียค่ะ คุณพ่อของฉันมีแต่จะปลื้มใจที่ฉันยังไม่ตายไว” เทลก็ยังคงยิ้มสู้และไม่วายยกคิ้วให้มาโทเรย์ซึ่งยืนหน้าหนึ่งอยู่ข้างโอลิเวีย ออกัสต้า ผู้นำตระกูลออกัสต้าและสมาชิกผู้ทรงเกียรติแห่งสมาคมนักล่าปีศาจแห่งชาติเรีย

มาโทเรย์เผยอยิ้มอันตราย “เธอเป็นคนพั่งม่านพลังเข้ามาสินะ เสียมารยาทมาก ทูตประสาอะไรโจมตีคู่แข่งเรา”

เทลกำไหวหล่อย่างไม่เกรงกลัว “แล้วคู่แข่งอะไรปล่อยให้ทูตรอนานโดยไม่มีเหตุจำเป็นล่ะ เวลาเป็นเงินเป็นทอง ในเมื่อไม่เปิดประตูให้ก็เข้ามาเองก็ได้ แล้วขอประเบิดหลายม่านปรารถนาของแวมไพร์ใหม่ล่ะ”

สายตาหลายคู่ปะปนทั้งสงสัย ประหมา หวาดระแวง และสนอกสนใจมองตรงมาที่หัวหน้าตระกูลออกัสต้าซึ่งควรจะมึนหน้าที่เจรจากับทูตกองทัพทมิฬในคำวันนี้

โอลิเวียอารมณ์เสีย แต่ก็รู้บทบาทตนเอง ศัตรูหมายเลขหนึ่งของทุกคนตอนนี้คือ ราชนัณโลहित ไม่ใช่อดีตราชามารและลูกไล่ของมัน หญิงอาวุโสหลับตาแล้วบอกเสียงนุ่มนวลขึ้นว่า

“ขอภัยสำหรับความล่าช้าของผู้เฝ้าประตูด้วย เราตกลงร่วมมือกับพวกเจ้าชั่วคราวจริง แต่เราไม่ยากเห็นคนทรยศที่นี่ เอาเธอออกไปแล้วการเจรจาจะเริ่มขึ้นทันที เราไม่ต้องการให้มีผู้หญิงเฝ้าอยู่ในสายตา”

นักล่าหญิงสามสี่คนลอบหัวเราะเยาะเป้าหมายของโอลิเวียอย่างสะใจ เทลกำ วาเลนเซียแก๊งแค้ไหนก็คงหน้าชาบ้างนั่นแหละ แม้ว่าภายนอกแค่เอียงคอเหมือนไม่สนใจก็ตามที่ ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งจะสำคัญอะไรนักหนาที่อดีตจอมมาร

เทลก้าไม่ได้ทำเหมือนไม่สนใจ เธอไม่แคร์คำดูแคลนของอีกฝ่ายจริงๆ เธอเป็นพวกที่ให้ความสำคัญกับสิ่งที่ตนสนใจและปล่อยเรื่องที่เหลือไปเหมือนเป็นอากาศธาตุ ยิ่งยุ่งุ่นวายหลายอย่างยิ่งไม่ต้องใช้ความพยายามหุทวนลมเลย เธอกำลังจะปรึกษาเอรูเทียว่าเอายังไงดี เธอควรจะออกไปรอข้างนอกไหม แต่เขากลับกุมมือเธอแน่นขึ้น

โรเซเลียต้องการให้เทลก้ามาด้วยเพื่อใช้ความรู้เกี่ยวกับนักล่าของเธอเผื่อระวังให้การเจรจาปรี่นและตรวจสอบได้ทันทีหากมีลับลมคมใน หากปล่อยเทลก้าออกไปตอนนี้ก็เท่ากับเธอเดินทางมาเหยียบถีนอริเสียเปล่า อีกอย่างหนึ่งเอรูเทียไบร์เวลล์ส์ไม่ชอบให้ใครพูดจาดูถูกเพื่อนของเขา โดยเฉพาะเพื่อนที่เขาไม่ได้มองเป็นแค่เพื่อน

“พวกคุณคงเข้าใจผิด” แวมไพร์ สายเลือดผู้ครองแคว้นเฮอริเซียยิ้มสุภาพ แล้วดึงมือเทลก้าขึ้นมาจุมพิตเบาๆ “เทลก้าไม่ใช่ส่วนหนึ่งของตระกูลออกัสตำมานานแล้ว ส่วนเหตุผลที่เธอไม่กลับมาหาพวกคุณไม่ว่าจะใช้ไม้แข็งหรือไม้ نرمมันก็ชัดเจนอยู่แล้ว ประการที่หนึ่ง เธอไม่อยากกลับ และประการที่สอง...”

ร่างสูงพลีวกายไปกอดรั้งเทลก้าจากด้านหลัง ดวงตาลูกเรื่องเป็นสีเลือด ปลายจุมกโด่งสัมผัสข้างลำคอขาวเนียน “จะบอกว่าเธออยู่เพราะผมพยายามล่อลวงเธออยู่ก็ได้”

“ไร้มารยาท!” โอลิเวียตัวสั่นด้วยความโกรธ อดีตนักล่าสาวแห่งออกัสต้าในเงื้อมมือแวมไพร์ยิ่งชวนให้บรรพบุรุษชาติใจตายยิ่งกว่าเป็นสมุนจอมมารเสียอีก พอเห็นหล่อนโกรธจนตัวสั่น หลานสาวนอกคอกไม่รักดีก็ยกมือลูบใบหน้าแวมไพร์อย่างสนิทสนม

“กินตรงนี่ไม่ได้นะ เรามาทำงาน เดี่ยวทำให้ผู้เฒ่าผู้แก่ หรือใครบางคนกระอักเลือดตายจะเสียชื่อเจ้านาย” เทลกำพุด กระทบกระเทียบทั้งป้าแท้ๆ ที่ไม่เคยชอบหน้าเธอและคู่หมั้นเก่าไปพร้อมกัน เธออยากจะหยิกเอรูเทียให้เขียวโทษฐานฉวยโอกาส เพียงแต่ตอนนี้การเล่นงานเขาคงไม่สนใจเท่าดูสีหน้าของผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นครอบครัวและคนรักที่เคยพยายามรุมฆ่าเธอมาก่อน ออ...รู้แบบนี้น่าจะเอากล้องถ่ายรูปมาด้วยซะ

ดวงตาของมาโทเรย์เย็นเยียบดูน่าแข็ง เอรูเทียยึดตัวขึ้นแต่ยังโอบเอวเทลกำไว้หลวมๆ เขายืมให้นักล่าคนดังแล้ว เหน้มน้ำมันลงในกองเพลิงอย่างสนุกสนาน

“บอกแล้วครับ คุณมาโทเรย์ ผมไม่ได้ล้อเล่นตอนที่บอกว่าจะเลิกเฉื่อยแล้วสมัครเป็นแฟนตัวจริง พิจารณาเร็วๆ นะครับเทลกำ” ทำัยประโยคชายหนุ่มมุ่งใจทอดสายตาให้เทลกำซึ่งยืมกระตุกเพราะชกอยากจะทำตัวขี้ขลาดขึ้นมาตึงตง

เรตเทอร์นาโดจ้องเอรูเทียเขม็ง ปีศาจบังอาจมาแต่ต้องของเล่นเก่าของเขาก็เคืองแล้ว แต่มันกำแหงเล่นละครทำตัวเป็นนักเรียนธรรมดาต่อหน้าเขาต่อเนื่องกันเป็นเดือน มันหัวเราะเยาะเขาอยู่ทุกวันไซ้ใหม่!

“แก...งั้นที่ประลองกันทั้งหมดแกก็เล่นละครล้วนๆ สิเนะ!”

“เฉพาะศิลปะการต่อสู้เท่านั้นครับ อย่างอื่นเป็นความสามารถที่แท้จริงของผมอย่างแน่นอน” เอรูเทียเอ่ยด้วยสีหน้ายืมเปี่ยมมารยาทเช่นเดิมและยื่นคำขาดว่า “ราชาของผมส่งเทลกำมาด้วยในฐานะทูตเท่าเทียมกับผม พวกคุณไม่มีสิทธิ์ไล่เธอออกไปเพราะขัดหูขัดตา ถ้าพวกคุณยังยืนยันคำขอเดิม ผมกับเทลกำจะกลับเดี๋ยวนี้ การเจรจาแลกเปลี่ยนเป็นอันยกเลิก เราจะรายงานท่านเซลริคเองว่าพวกท่านหาเรื่องไม่เข้าท่า ส่วน

พวกท่านก็หาข้อแก้ตัวกับสมาคมผู้กล้าเองก็แล้วกัน”

“สักวันฉันจะฆ่าแกให้ได้!” มาโทเรย์คำรามทั้งतालुक्वा
เอรูเทียไม่สะทกสะท้านแต่อย่างใด เขาหยิบไฟโหลหะสีเงินออก
จากเสื้อคลุมแล้วขว้างมันให้เรดทอร์นาโด

“ถ้ารอไม่ไหว เราจะกะชวกใส่กันและกันเล่นแบบไม่ถึง
ตายสักครั้ง ฌ สนามประลองค่ายทัพชิงมงกุฎก็ได้ คุณมีตัว
พิเศษ ลัดคิวสู้กับผมได้ทันที แต่ถ้าคุณมีสติกว่านั้นก็อดเปรี้ยว
ไว้กินหวานสักหน่อยดีไหมครับ”

โอลิเวียตระหนกแล้วว่าอดีตจอมมารไม่ได้คิดตัวทุตตาม
สายเลือดสูงศักดิ์อย่างเดียว เขาตัดมาแล้วว่าแวมไพร์ตนนี้
รับมือกับนักล่าได้ดี มาโทเรย์ ทายาทคนปัจจุบันของเธอเสีย
อีกที่ควบคุมตนเองไม่ได้ ยอมให้ความผิดพลาดในอดีตบั่นหัว
จนโมโหเลือดขึ้นหน้า

ช่างไม่น่ามองจริงๆ...

“มาโทเรย์ พอแค่นั้นแหละ” หนึ่งในสิ่งที่โอลิเวียเรียนรู้อู
จากการเป็นนักล่ามาหลายสิบปีก็คือ เมื่อรู้ว่าแพ้ก็ต้องยอมแพ้
ไม่มีประโยชน์ที่จะต่อปากต่อคำกับแวมไพร์ และการพยายาม
ดูหมิ่นหลานสาวที่เป็นสมุนจอมมารมากเกินไปอาจจะยั่วโทสะ
ปีศาจร้ายโดยไม่จำเป็น ตอนนี้เธอแตะทั้งเทลก้าและเอรูเทีย
ไบร์เวลล์ไม่ได้ ลำพังการโจมตีตอนทั้งคู่หลวม่านพลังเข้ามา
ก็สู้มเสียดยพอแล้ว

โอลิเวียจ้องเจ้าของตาสีแดงอย่างเย็นชา “ได้...เราจะเจรจา
กัน รอไว้หมดสัญญาเราจะชำระหนี้เลือดกับเจ้าแน่ แวมไพร์”

เอรูเทียพยักหน้ารับอย่างสุภาพ เอ่ยด้วยเสียงเจือหัวเราะ
ว่า “ใช่...ตั้งนั้นกรุณาอย่าตายก่อนถึงวันคิดบัญชีที่ว่าก็แล้วกัน
ครับ โอลิเวีย ออกัสต้าและคุณเรดทอร์นาโด ที่นี่พวกคุณคงจะ

จัดการรกโลกที่ประตูเสร็จแล้วไซ้ใหม่ ถ้าไม่รบกวนเกินไป ช่วยส่งคนไปรับคณะนายช่างที่ติดตามผมมาด้วยครับ"

จะฝ่ายอดีตจอมมารหรือมนุษย์ก็ต้องกล้ากลืนความเกลียดชังอีกฝ่ายเอาไว้เต็มที่ ศัตรูในอดีตกลายเป็นมิตรในปัจจุบัน ในเมื่อมีจุดหมายและผลประโยชน์ร่วมกัน จะพาดพิงกันตายสิ้นไปแล้วปล่อยให้จอมมารฝนโลหิตหัวเราะเยาะก็ไซ้ที่

รอไว้หลังปราสาทชั้นฝนโลหิตคลาริออนได้เมื่อใด ค่อยว่ากันอีกที

แวมไพร์มาที่นี้พร้อมกับอุปกรณ์ด้านมานพลังของกองทัพแดนปีศาจ และอาวุธใหม่ที่รับมือกับสมุนของวอร์ดเดินผู้กลืนกิน มือขวาราชันฝนโลหิต ส่วนฝ่ายนักล่าก็มีอุปกรณ์สอดแนมและยากระตุ้นปราณฉบับพลันจากฝ่ายพันธมิตรแห่งแสงสว่างมาเป็นเครื่องแลกเปลี่ยน

สิ่งที่ทั้งสองฝ่ายนำมาเสนอให้กันและกันเป็นของดี แต่ไม่ใช่ดีที่สุดในว่าจะจะเป็นอุปกรณ์หรือวิทยาการแบบไหนล้วนผ่านการไตร่ตรองอย่างละเอียดแล้วว่าจะไม่ย้อนกลับมาเป็นภัยกับพวกพ้องของตนภายหลัง ทุกอย่างออกแบบมาเพื่อใช้กับศึกครั้งนี้ และไม่อาจนำไปใช้กับใครที่ไหนได้อีก

นอกหน้าต่างท้องฟ้าฤดูหนาวสดใสผิดกับม่านหมอก
ในหัวใจชาวเซลิโอเน่ เสาโลหิตยังคงเติบโตใหญ่สู่ฟากฟ้า เช่นเดียวกับกองกำลังต่อต้านที่มารวมตัวกันมากขึ้นเรื่อยๆ แม้ยังไม่ถึงจุดสูงอมสถาณการณ์ของมหาทวีปเซลิโอเน่ก็เป็นที่จับตามอง ยังไม่มีการเสนอความช่วยเหลือจากทั้งเคลิงการ์และไซลูเรีย แต่ทุกคนก็รู้ดีว่าขึ้นอยู่กับเวลานั้น หากเซลิโอเน่

เปลี้ยงพล้ำกลายเป็นแดนปีศาจ ไม่ช้าทวีปอื่นๆ ก็คงไม่รอด
จากชะตาเดียวกัน

คำคั้นนั้นเชลริค เรมิงตันไม่ได้พบกับเงาของตน เขาจม
ดิ่งในความทรงจำของพระราชไร้พ่าย ย้อนกลับไปยาวนานเพื่อ
ตามหาบุญแฉการปราบจอมมารฝนโลหิต

จุดอ่อนของคลาริออนคืออะไร จะต้องรู้ให้ได้

ข้างกายราชาผู้หลับไหล ราชนีแห่งความมืดนั่งอยู่เคียง
ข้างบนเตียงหลังใหญ่ โรเซเลียโน้มตัวจุ่มพิศหน้าผากของเขา
อย่างอ่อนโยน พร้อมจะปกป้องเชลริคจากภัยอันตรายใดๆ
แม้แต่ฝันร้ายของเขาเอง

*ชาติที่สามสิบห้าจะเป็นชาติสุดท้าย เชลริคหมายมั่นไว้
เช่นนั้น และโรเซเลียก็ปรารถนาจากใจเช่นเดียวกัน*